

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Contra Timocratem

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

μίσαν τὴν πόλιν, τούτου τὸ νόμον, ἡραφίω ἀπαμύχαντο δὲ. Α

canda. Hanc legem Diodorus & Euctemon, ut legibus Diodori contrariam, ut iniustam, ut perniciosam detulerunt. Euctemonum

accusati

Legis crim

Duplex a-

Capitulum

capitulum

capitulum

capitulum

capitulum

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
Ο ΚΑΤΑ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ

λόγος

ΟΥ μὲν ἀγαθόν, ὡ ἀνδρες δικασταί, τὸ πᾶρόν, οὐδ' ἀπὸ τῶν οὐρανῶν προκράτιον εἶπεν, ὡς ἀπὸς ὄσιν ἄλλος τις αὐτῶν, πλὴν αὐτῶν αὐτῶν. ἡραφίω τῶν οὐκ ὀλίγων ἄντι-

DEMOSTHENIS
ORATIO CONTRA
TIMOCRATEM,

Hieronymo Vvolfo interprete.

Ausam huius iudicij, Athenienses, nec ipsū Timocratem arbitror in quenquam aliū transferre, quā in semetipsū. Dum enim rempub. fraudare pecunia non parua

Oratio & reprehensione iustis legis, de consilij be- gularitate

Confirmatio I. Timocrate legem esse contra leges: quas complures recitat, & cum lege & decreto Timocrate confirmat.

fecerunt irritas: eaque legum omnium, quae unquam apud vos latae sunt, turpissima & iniquissima. Volo sane, pauca de vilitate legibus praefatus, quibus tales actiones dantur, statim de lege quam accuso, dicere. His enim prius auditis, reliqua facilius percipietis. Habetis, Athenienses, receptis & approbatis vestris legibus, accurate & euidenter descripta omnia, quae facienda sunt in legibus posthac constituendis. Ac primum omnium, tempus inscriptum est, quo legem ferri oporteat. Deinde, ne sic quidem unicuique quilibet permittit legislator: sed iubet autorem legis eam ante statuas heroum scriptam proponere, ut a quibusvis considerari possit. Deinde vult eandem legem ad omnes pertinere. Postea, contrarias abrogari, denique alia, quae ad institutum nostrum fortasse nihil attinent. Quod si quis horum unum violarit: cuius dat accusandi potestatem. Timocrates igitur si non omnibus his teneretur, neque contra hac omnia legem rogasset: unum quippiam in eo accusari potuisset. Nunc necesse est, singulis distinctis, ea seorsim explicari. Primum igitur id dicam, in quo primum deliquit: eum contra omnes leges tulisse legem. Deinceps ordine caetera, prout vobis audire unumquodque visum fuerit. Cape leges istas, & recita. Constat enim, eum horum nihil fecisse. Attendite iudices, dum leges recitantur.

1. Lex

IVSSIO LEGVM.

Primo senatus conuentu, die vndecimo, postquam vota in populo peracta fuerint a pracone, sciscantur leges, primum de senatoriis rebus, deinde de communibus, deinde de his quae nouemuiris latae sunt, mox de reliquis magistratibus. Prima sit autem diiudicatio, cui satis esse videantur leges senatoriae, cui non videantur: Deinde rerum communium eodem modo. Sed legum comprobatio fiat secundum leges receptas. Quod si quae receptae leges improbae fuerint: senatores, in quorum administratione rogatio facta fuerit, de improbatis legibus, postremam trium concionum indicant. Praesides vero, qui in ea concione praefederint, necessariò respondeant: primum post sacra de legumlatoribus, quibus conditionibus federe debeant: & de argento, unde legumlatoribus sit solvendum. Legumlatores autem ex iis deligantur, qui Heliasticum iusiurandum dederunt. Sin senatores ad hoc praescriptum concionem non habuerint, aut praesides non ad hoc praescriptum responderint: multabitur senatorum unusquisque mille drachmis Mineruae sacris. praesidium autem unusquisque quadraginta drachmas debeat Mineruae sacras. Liceat etiam eos apud Sexuiros ea actione postulari, qua in ararium agitur, qui magistratum gesserit. Sexuiri autem delatos introducto, in iudicium ex lege: aut in Areopagum ne ascendunt, ut qui legum emendationem abrogent. Antequam verò concio sit indicta, quicumque Atheniensium legem ferre voluerit, ante statuas heroum scriptas eas leges quas fert, proponito, ut pro multitudine propositarum legum, statuat populus de tempore legumlatoribus concedendo. Is vero qui nouam legem fert, in album relatum proponat ante statuas heroum quotidie, donec concio indicatur. Deligantur autem e municipiis legibus patrocinatorum, quae apud legumlatores abrogantur, quinque viri ex omnibus Atheniensibus, XI mensis lunij. Haec leges omnes longo iam tempore sunt receptae, & sepe sui specimen praebuerunt, se prodesse vobis: neque haec: nus quisquam extitit, qui bonas eas esse

nomos, anagrafas eis laboicome, enpideito, poreden... et sic...

A κλέρις εποίησαν, κη τούτω τῷ πρώτῳ τεδόντι... B πασι σύγχος τούτοις προκεράτης, κη... C νόμων, κη τοῖς νόμοις τοῖς κημύρις... Eπιχρηστονία νόμων.

Eπιχρηστονία νόμων. Eπιχρηστονία νόμων, κη τοῖς νόμοις τοῖς κημύρις... Eπιχρηστονία νόμων, κη τοῖς νόμοις τοῖς κημύρις...

igitur nihil eorum, quae oportuerat & leges iubent, fecisse: ea quae supra dicta sunt, intuentes, cognoscere potestis. Neque verò hac modò re peccare eum, quod neglecto legibus praefinito tempore, eceptisq; vobis profusè omni de his deliberandi facultate, dū festum ageretur, legem tulit: sed ob illud etià, quòd eam omnibus receptis legibus contrariam obrogavit: statim euidenter cognoscetis. Age, lege mihi primò hanc legem, quae aperte vetat, ne qua contraria lex sanciat. Sin quis rogarit, accusari iubet. Lege.

LEX.

Lex.

Receptarum verò legum nullam abrogare liceat, nisi apud legumlatores. Tum verò cuius Atheniensis liceat abrogare, si quid aliud in eius locum quod sustulit, tulerit. Praesides autem, de his legibus suffragia ferunt. ac primò de veterè, a priore videatur Atheniensis populo, an verò secus: post de ea quae rogatur. Vtram verò legumlatores comprobant: ea rata habetur. Contrariam verò ferre legem receptorum legum vlli, nemini liceat. Quòd si quis abrogata lege aliqua veterè, aliam substituerit, Atheniensis populo non opportunam, aut è receptis legibus alicui contrariam: eum accusari liceat ex lege quae in eos lata est, qui legem non idoneam tulerint. Audiuitis legem. Cum autem nostra ciuitas multis bonis legibus sit munita: ea est huius legis praestantia, ut nulli postponenda videatur. Considerate, quales, quam iuste, quaque populariter lata sit. Non inuit, receptis legibus obrogare contrariam, nisi vetus fuerit abrogata, quam obrem? Primò, ut vobis iuste religioseque pronunciate liceat. Nam si quae duae contrariae leges extiterint, atque aliqui aduersarij apud vos cõtenderint, siue publicis, siue priuatis de rebus, & vterque victoriã sibi vendicet, lege non eadem prolata: pro vtroque ferre sententiam non vtrique licet. Qui. n. id fieret? neque pro alterutro lata sententia, iurisiuradi religio seruatur. Sententiã. alterutri legi, quae quidem perinde rata sit atque altera, necesse est repugnare. Haec igitur legislator edixit, tum quia religioni vestrae cauere, tum etiam quia vos legum custodia praesse voluit. Sciebat, n. hoc, alias earum custodias in scripta relatas, multis liere modis eludere, patronis quos deligitis, posset aliquis persuadere ut tacerent: proponi iubet igitur, ut praesciant oes. Nã fieri fortasse queat, ut eos qui refragati fuissent, lateat aliquid, si legem, non prius cognitam habuisset: alij minus attentè fortasse legeret. Sic verò, quilibet eam accusare potest: id quod & ego nunc feci. Quòd si quis eum qui hic se opponeret, amoueret: verba data essent ciuitati. Quae igitur sola custodia est & iusta & firma legum: Vos populus. Nec. n. vobis, quò minus statuatis & probetis meliora, id quisquam extorquere queat: neque si quem amouerit & corruerit, persuadere, ut deteriore legem anteaferatis meliori. Propter haec omnia, oes iniuriarum vias obstruit, repagula obicit, & aditu eos, qui vobis insidiantur, prohibet. Haec omnia Timocrates ita praclare iustèque constituta sustulit, deleuit, quatum in ipso fuit, & legem rogauit, omnib. (vt paucis dicam) legibus contrariam: neque eam collatam cum aliis ex aduerso legit: nullam abrogauit: non opinionem dedit: non quicquam fecit, quòd fuisset ex officio faciendum. Eum igitur accusatione teneri, lege rogata contraria ceteris: oes vos perspexisse arbitror. Vt aut sciatis, quibus legibus violatis & repudiatis, qualem legem obtulerit ille, legetur vobis primò istius lex, deinde reliquae quibus haec est contraria. Recita.

πὸν εἰσενέλωχος τοῖς οὐσινόμοις· οἰμαι πάντας ὑμᾶς ἠδῆ εἶσαι. ἵνα εἰδῆτε περὶ οἰοῖς νόμοις οἷον εἰδῆτε εἰσένωξεν, ἀναγνώσεται παρῶτον ὑμῖν τὸν τοῦτον νόμον εἶτα καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς εἶδῆτε ἐναντίος εἶναι. Αναγνώσεται.

Ἄλλοι δὲ οὐδὲν ὡς παρῶτον τε καὶ κελύουσι οἱ νόμοι παρῶτον εἰς τὰ παρῶτα πρὸς σκοπὸν αἰγῶν. ὅτι οὐ μόνον καὶ τὰ ἀδικεῖ, εἰς τὸ βλάσαι τὸν χρόνον, τὸν οὐκ ἔστι νόμον, καὶ τὸ βλάσαι τὸν σπένδα, καὶ τὸν τῶν ὑμᾶς παντελῶς ἀειλῶν, οὐσὶς ἐρεμνίας ἐνομοθετεῖ ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνο, ὅτι πᾶσιν ἐναντίον εἰσενέλωχε τοῖς εἰσινόμοις αὐτίκα δὴ καὶ ἀπειρώς μαθήσεσθε. ἀναγνώσεται δὲ μετὰ τῶν τοῦτον παρῶτον ὁ νόμος, ὃς ἀναρρίδω οὐκ ἔστι νόμον οὐδὲνα ἐναντίον εἰσφέρειν. εἰ δὲ τις εἰσφέρει, χαλεπῶς ἀναγνώσεται.

Νόμος.

Τῶν ὧ νόμων, τῶν καὶ κελύουσι μὴ εἶναι λύσαι μηδὲν, εἰ μὴ ἐν νομοθεταῖς. τότε δὲ εἶναι τὸ βουλομένη τῶν ἀθλιωτῶν λυεῖν, ἔπειτα πηδῶν αἰδῶ ὅτου καὶ λυεῖν, ἐπὶ ἐπιτοίαν ἢ ποιεῖν τοῖς παρῶτοις καὶ τῶν νόμων παρῶτον μὲν καὶ τὸ κείμενον, εἰ δοκεῖ ἐπιπέδαις εἶναι πᾶσι δὴ μὲν τῶν ἀθλιωτῶν, ἢ οὐκ ἔπειτα καὶ τὸ πηδῶν. ἐπιπέδαις δὲ αἰ χειροτονήσωσιν αἰ νομοθεταῖς τὸν κείμενον, ἐναντίον ἢ νόμον μὴ εἶναι πηδῶν τῶν νόμων τῶν κειμένων, μηδὲν. εἰ δὲ τις λύσαι πηδῶν τῶν νόμων τῶν κειμένων, ἔτερον ἀπὸ τῆς μὴ ἐπιπέδαις τῶν ἀθλιωτῶν δὴ μὲν, ἢ ἐπιπέδαις τῶν κειμένων τῶν νόμων, καὶ αὐτὴ κατὰ τὸν νόμον, ὃς κείμενος, εἰ τις μὴ ἐπιπέδαις τῶν νόμων, καὶ αὐτὴ κατὰ τὸν νόμον, πολλῶν ἢ καλῶν κειμένων νόμων τῶν κειμένων οὐδὲν ἢ τὸν ἠγῶν καὶ τὸν ἀξίως ἐπιπέδαις καὶ ἀθλιωτῶν, σπένδα καὶ τὸς δικαίως, Ἐσφόδρα καὶ τὸς δικαίως, οὐκ ἔστι τοῖς ὑπάρχουσι νόμοις ἐναντίον εἰσφέρειν, εἰ μὴ λύσαι τὸν παρῶτον κείμενον. τίνος ἔπειτα παρῶτον ὑμῖν εἶναι τὰ δῖνα καὶ ἀφίξειται μετὰ δικαίως, εἰ γὰρ εἶπαν δύο τινὲς ἐναντίον νόμοι, καὶ τινὲς ἀφίξειται παρῶτον ἀγῶνίζονται, ἢ καὶ δημοσίως, ἢ καὶ ἰδίως παρῶτον ἀγῶνίζονται, ἀξίως δὲ ἐκαστὸς νικᾷ, μὴ τὸν αὐτὸν δικαίως νόμον· οὐτ' ἀμφοτέρωσιν ἐν δῖπου ἀφίξειται πᾶσι καὶ οὐτ' ἀμφοτέρωσιν ἀφίξειται δικαίως. ὅτι τὸν ἐπιπέδαις νόμον, ὅτι ὁμοίως κελύουσι, ἢ γῶνως συμβαίνει, καὶ οὐκ ἔστι ὑμῖν φυλακτὸς ταῦτα παρῶτον, καὶ τὸ παρῶτον τοῖς, βουλομένης φύλακας ὑμᾶς τῶν νόμων κατὰ τὴν ἡδὲν ἐκείνο, ὅτι τὰς ἄλλας, αἰ τῶν ἀθλιωτῶν, φυλακας, εἰ πολλοὺς ἀναρρίδωσιν τῶν ἀθλιωτῶν οὐκ ἔστι χεῖρον εἶναι, δὴ αὐτὸν πᾶσι πᾶσι ἐπιπέδαις κελύουσι τὸ παρῶτον, ὡς τῶν ἀθλιωτῶν, τοῖς μὲν ἀφίξειται ἀφίξειται, εἰ μὴ παρῶτον, ἀθλιωτῶν, οἱ δὲ οὐδὲν παρῶτον ἀφίξειται ἀφίξειται. ἀλλὰ παρῶτον καὶ δὲ ἐκαστὸς εἶναι, ὅτι καὶ νῦν παρῶτον, καὶ ἐπιπέδαις ἀπαλλῆξαι τῶν ἐπιπέδαις, ἢ πόλις ἀφίξειται πᾶσι οὐ μόνον φυλακῆ καὶ δικαίως καὶ βέβαιος τῶν νόμων, ἐμείς οἱ πολλοὶ, οὐτ' ἔστι τὸ γῶνως καὶ δικαίως τὸ βουλομένης εἶναι δὴ αὐτὸν οὐδὲν, οὐτ' ἀπαλλῆξαι καὶ ἀφίξειται πᾶσι τὸν κείμενον παρῶτον ἀφίξειται, ὅτι τῶν ἀθλιωτῶν, ἀφίξειται πᾶσι τῶν ἀθλιωτῶν, καὶ οὐκ ἔστι βλάσαι τῶν ἐπιπέδαις τῶν νόμων ὑμῖν. ταῦτα πάντα τιμωροῦσιν, οὐτ' ἀφίξειται καὶ δικαίως κείμενον, ἢ παρῶτον, ἀφίξειται, ὅσον καὶ ἐπιπέδαις καὶ νόμον εἰσένωξεν ἀφίξειται ἐναντίον, ὡς ἔπος εἶπεν, τοῖς οὐσιν, οὐτ' ἀφίξειται οὐδὲν ἀφίξειται, οὐκ ἔστι ἀφίξειται οὐδὲν τῶν ἀφίξειται, ὡς μὲν οὐκ ἔστι τῶν ἀφίξειται κατὰ τὴν ἀφίξειται, ἀφίξειται.

Nóμος.

Νόμος.

A

LEX.

Επι της πανδιονίδος... νόμον, η κη ψήφισμα δεσμού, η πολυ...

Pandionia tribu presidente, duodecimo senatus die Timocrates retulit: si quis ararius, siue ex lege, siue ex decreto, vinculis est damnatus: ei liceat, vadibus, siue per se, siue per alios constitutis, quos populus approbarit, promittenti se bona fide argentum quo multatus est, soluturum, carcerem egredi. Praesidibus vero, si quis vades dare vojerit, necesse sit ratos habere. Is vero qui vades constituerit, si reddiderit ciuitati argentum, a vinculis immunis esto, eo nomine quod vades dedit. Sin argentum haud numerarit, vel ipse vel vades, nono senatus conuentu: is qui per vades liberatus fuerat, vinciat, vadium vero bona publicentur. De redemptoribus vero vectigalium, & sponforibus, & coactoribus: iis item qui mercede conducunt praedia, eorumque sponforibus liceat ciuitati pensiones exigere secundum receptas leges. Quod si quis nono senatu multatus fuerit: sequentis anni nono senatus aut decimo confessu soluat. Legem audiuitis: hoc vero ex ea mihi prima memineritis, quod ait, si quis arariorum vinculis est, damnatus, aut in posterum damnabitur. Deinde quod exceptis publicanis & redemptoribus, eorumque sponforibus sua lege vti iubet. Omnino enim est omnibus contraria legibus idque ipsis legibus auditis, maxime cognoscetis. Recita.

Timocratis lex

LEGES.

Diocles iubet, leges ante Euclidem datas, libera republica & quaecunque sub Euclide latae sunt, & in tabulis relatae, ratas esse. Quae vero post Euclidem latae sunt: & deinceps ferentur singulae: eas esse ratas ab eo die, quo quaeque latae sunt: nisi si cui adscriptum est tempus, quo debeat geri magistratus. Adscribat autem nunc receptis scriba senatus, intra triginta dies. In posterum autem quicumque scriba fungitur officio, statim adscribat, legem esse ratam ab eo die quo lata fuerit. Cum receptae leges, Athenienses, bona sint, haec modò recitata lex, veluti distinxit eas & confirmauit. Iubet enim vnamquamque ab eo die quo lata fuerit, esse ratam, nisi si cui adscriptum fuerit tempus, quo pratore rata esse debeat. quomobrem? quia multis legibus adscriptum fuerat: lex haec rata esto tum deum, vbi huic pratori alius successerit. Is vero qui post eas, legem hanc tulit iam recitatum: non aequum censuit, easdem leges quae iubentur posterius quam latae sunt, ratae esse, referri ad eum diem à quo latae essent: neque prius habendas esse ratas, quam cuiusque autor postulasset. Huic legi considerate quam contraria sit ea, quam iste tulit. Nam illa iubet leges, siue à praefinito tempore, siue ab eo die quo latae fuerit, ratae esse. Iste vero scripsit, & si quis damnatus fuerit: de praeteritis loquens, neque id ipsum definit, adscripto pratore à quo: sed fecit, non modò ab isto die quo legem tulit, ratae: sed etiam ab eo tempore, antequam nostrum quisquam nasceretur. Nam omne praeteritum tempus, quod infinitum est, vna comprehendit. Atqui te oportuit Timocrates, aut istam non sancire, aut illam abolere: & non, vt tua libidini satisfaceret, conturbare omnia. Lege aliam legem.

III. Lex

Νόμοι.

Διοκλής ειπαι, τοις νόμοις τοις παρ' Ευκλείδου τεθέντας εν δημοκρατία, κη όσοι απ' Ευκλείδου ετέθησαν κη ει...

LEX.

Neque de ignominiosis pristina eis dignitate restituere III. Lex

Νόμος.

Μηδεν παρ' ης αιτίμων, οπως χρηθ' οπτιμοις αυτοις ειναι.

δέν υπηλίφατε· δεῖ τούτων ἀκούων ὑμῶν, εἴην, ἄπνεες

Νόμος.
Ὅσων δὲ κατὰ νόμον ἐλάττω, ἢ δὴ δύνανται, ἢ ἀδικασίᾳ πε-

εἰ τὸ ἐκδικαστήριον, ἢ ἰδίᾳ, ἢ δημοσίᾳ, ἢ τὸ δημοσίον ἀ-

πίστον κηδεύοντες, ἢ ἐπὶ τούτων εἰς τὸ δικαστήριον, μηδὲ

ἐπιφύσειεν τῶν ἀρχόντων μηδένα, μηδέ κατηγορεῖν ἐών-

των, ἀλλ' εἴσιν οἱ νόμοι, πμοκράτης τῶντων ὡς περ μῦθου

Νόμος.
Τὰς δὲ δίκας καὶ τὰς διαίτας ὅσαι ἐγγύοντο ἐπὶ τοῖς νόμοις

Νόμος.
Ὅποσα δὲ ἐπὶ τῶν τριᾶκοντα ἐπαράχθη, ἢ δὴν ἐδικάσθη,

ἢ ἰδίᾳ, ἢ δημοσίᾳ, ἀκουσάτω ἐπὶ τῶν δικαστηρίων, εἰπέ μοι πῶς

τον πᾶντες ἀκούσαντες φήσαντες, ἢ ἢ μάλιστα ἐπεύ-

ξαδίον, ἢ τὰ πρὸς ἀρχόντων, ἀπὸρ ἢ ἐπὶ τῶν ἐπι-

κοσμητῶν, ἢ ἡγεμόνων, ἢ ὁμοίων, ἢ ὁμοίων, ἢ ὁμοίων,

Νόμος.
Μηδὲ νόμον ὄξιναι ἐπὶ αἰδρί θείναι, εἰ μὴ τὸ αὐτὸν ἐπὶ

πᾶσι ἀλλοίοις περὶ, ψηφισαμένων μηδέ τῶν δικασ-

τηρίων, οἷς ἀδίκησεν κρύβδλω ψηφισαμένων, ἐκ εἴ νόμον,

ἀλλ' ἢ τὸν αὐτὸν περὶ τῶν κτὶ τῶν πολιτῶν πάντων καλῶς

ἢ δημοτικῶς λέγων, ὡς περ τῶν τῆς ἀλλης πολιτείας ἴσον

μέτρον ἐλάττω, οὕτω καὶ τούτων ἴσον μετέχειν ἔχασον ἀ-

ξιοί, οἱ οἷς μὴ τῶντων εἰσὶ εἰσέρου τὸν νόμον, ὑμῶν οὐ-

δὲ ἐμοῦ χρεῖν γηνώσκετε. ἀλλ' οὐδὲ τούτων αὐτὸς ὡμο-

λόγησε μηδὲ πᾶσι τὸν αὐτὸν τεθειμένον, πλὴν ἐπὶ τῶν

τελωνίων, ἢ τῶν μεσομένων, ἢ τῶν τούτων ἐγγυητῶν, ἢ

ἐπιπροσφάτας τῶν νόμων, ἐκ τοῦ ὅτι εἰσὶ πνεες οἷς ἀ-

condon anda cenfctis in his, inuitis vobis, ea sinere

relata, aut suffragia lata sunt, siue in iudicio, siue pri

uatum, siue publicè: aut qua de re publicum decretū

intercessit: de his ne actio dator in iudicio: neq; no

uenuit oīū quisquam decernito, neque accusare si

uanto ea, quæ leges interdunt. Timocrates verò tā

quam testimoniū suarum iniuriarum scriberet, sta

tim initio suæ legis his contraria tulit. Nam illanon

concedit, quibus de rebus semel in iudicio sit lata sē

tentia, de his denud referre, aut respondere: Iste verò

etiamli quis lege aut decreto damnatus fuerit, ei po

pulum respondere iubet, vt & iudicio decreta tollā

tur, & ararius vades det. ac lex quidem vetat, ne vel

nouem irorum quisquam, præter hæc quicquā de

cernat: ite verò scripsit, præsidib, esse necesse, si quis

vades dederit, eum producere, atque adscripsit, quan

docunq; quis voluerit. Aliam legem recita.

L E X.

Iudicia & arbitria, quæcunq; legitima ratione facta

sunt, libera republica, rata habentor. Negat hoc Ti

mocrates, non utique, inquit, iis quidem qui vincu

lis sunt damnati. Recita.

L E X.

Quæcunq; sub triginta tyrannis acta sunt, aut iudi

cia facta, siue priuatum, siue publicè irrita sunt. De

finæ. Dicit mihi, quidnam omnes vos immanissi

mū diceretis? aut quid maximè detestaremini? nō

ne id, ne talis rerū itatus ingrueret, qualis sub trigin

ta tyrannis fuit? Equidem sic opinor. Hæc igitur lex,

id, vt mihi videtur, verita, venit acta illorum tempo

rū rata haberi. Iste aut quæ libera ciuitate gesta sunt

ea eiusdem iniquitatis condemnat, cuius vos trigin

ta tyrānos: equè certè irrita facit. At quid dicemus,

Athenienses, si lege n istam confirmabimus? vtrū iu

dicia, quæ, dum ciuitas à populo regitur, iuratis iudi

cib, cōplentur, eadē grassari violētia, quæ sub trigin

ta tyrannis fuit vilitata? Est verò id ferendum? An ritè

fancita & decreta esse? Quamobrem igitur legē, qua

illa abrogentur, nos ferre dicemus? nisi hoc aliquis

dicat, ex infania, aliud enim dici non potest. Recita

aliā legem.

L E X.

Neque cuiquam in vnus viri gratia legem ferre li

ceat, nisi eadem ad omnes Athenienses pertinere

possit, decreto facto à nō paucioribus quam sex mil

libus, quibus id visum fuerit, clam decernētibus. Nō

admittit legem, nisi eadē ad omnes ciues pertineat:

in quo ritè & populariter loquitur. Vt enim reli

quarum rerum ciuitatis æquā partem omnibus tri

bui vult, sic etiam legum. Propter quos verò iste le

gem hanc obtulerit, vos nō minus quam ego intel

ligitis: & vt hoc omittam, ipse cōfessus est, se nō pro

pter oēs legem eadem tulisse: cum adscripserit, lege

hac vtendū esse: publicanis, & mancipibus, & talium

rerum sponsorib, exceptis. Quod si qui sunt quos se

gregas: nō iam eandē legē tulisti omnib. Atqui nec

illud dicere queas, inter eos qui vinculis damnentur

plurima vel maxima esse delicta publicanorū: proin

de illos ab hac lege solos excludi. Multò enim profe

ctò magis iniurij sunt, qui publicum aliquod munus

perfidè administrāt, aut parentes malè tractant, aut

pollutis manib, forū ingrediūtur: quib, omnib, rece

pæ leges vincula minantur, tua impunitatē largitur

Hic iterum prodit, in quorum gratiam eam tuleris.

Nam quia illi nō ob veltigalium redemptionem,

sed ex peculatu, vel rapina potius pecuniar, debent:

X. Timocratis iustus lex alteri eius legi contra.

ob id opinor publicani tibi cura non fuerunt. Pos- sunt praterea multae bonae leges ostendi, quibus omnibus ista aduersatur. Sed ego, si de omnibus disputare velim, fortasse temporis angustiis excludar, quo minus indicem, legem eam profus non esse esse republica. Videri autem vobis aeque iniqua debet, si vni duntaxat receptarum legum aduersetur. Faciendum igitur videtur, ut omniis aliis, vbi ea de lege quam iste ipse prius tulit, differnero, tandem ad illam accusationis partem accedam, quae ostendat, legem illam, si confirmetur, magnas clades republicae allaturam. Legem igitur, aliorum legibus contrariam obtruisse, & si iniquum est, alium tamen accusatorem postulat. Sed legi ab isto ipso prius latere ferre contrariam: id verum iam ipsum accusatorem sui facit. Quod ut fieri sciat: silegitur vobis ipsa lex, quam iste tulit: ego vero tacebo. Recita.

L E X.

Timocrates retulit, quicumque Atheniensium, ex delatione apud senatum, aut nunc in carcere sunt, aut post eum conuicti, quorum damnatio a scriba senatus, Sexuiritis ex delatorum lege tradita non fuerit: placere Sexuiritis, Vndecimuiros intra trigefimum diem in iudicium introducere, ex quo acceperint: nisi publice aliquid impedierit. Sin minus: cum primum id fieri potuerit, eos vero accusato, quicumque Atheniensium voluerit, quibus id licet. Quod si conuictus fuerit: Heliaca litem illi aestimet, quidnam vel luere vel soluere debere videatur? Sin multa pecuniaria ei dicta fuerit: in vinculis teneatur, quo ad id soluerit quanti condemnatus est. Auditis, iudices? Recita eis hoc denuo.

L E X.

Sin multa pecuniatur ei dicta fuerit, in vinculis teneatur, quoad soluerit. Desine, possitne quisquam duo magis contraria decernere, quam damnatos tenendos in vinculis, donec multa soluerint: & eosdem datis vadibus, non esse vincendos? Sic igitur Timocrates accusat Timocratem, non Diodorus: neque quisquam alius nostrum in tanta multitudine. A quibus autem fordidis & corruptelis vobis alienus videbitur, aut quid lucra causa non subiturus: qui ipse legem suae contrariam ferre non dubitarit: cum leges, etiam aliorum legibus, ferre contrarias interdiciant? Nam mihi quidem, quae eius impudentia est, quiduis suscepturus esse cupide videtur. Quae admodum igitur alios facinorosos, qui scelera fatentur, sine iudicio puniri leges iubent: hic etiam iste: quando quidem eum leges malitiose rogare & abrogare constat: non facta dicendi potestate, nec eius excusationibus auditis, condemnandus erit. Nam altera priore lege fassus est, se ista contraria ferenda peccare. Ac eum & contra has leges, & contra supradictas, ac propere dixerim vniuersas, quibus in hac republica utimur, istam tulisse legem: vobis omnibus perspicuum esse puto. Miror autem, quidnam adhuc dicturus sit. Neque enim suam legem reliquis contrariam non esse, ostendere poterit: nec persuadere, se hominem rerum imperitam, errore & incitia peccasse. Nam olim enim oes eam viderunt mercede & scribere, & ferre leges. Neque illud etiam habet, ut iniuste factum fateatur: sed vnitam tamen impetrare studeat. Nec enim inuitus, nec pro calamitosis, nec pro cognatis & necessariis suis, eum hanc legem tulisse constat: sed volens in eorum commodum tulit, qui magnis iniuriis vos affecerunt, nullaque sibi necessitudine coniunctis: nisi forte illos se cognatorum habere loco dicet, a quibus mercedem accipiat. Nunc legem eius nec vobis commodam esse, neque conducibilem, ostendere co-

XI. Legem Timocratis non esse esse republica.

διὰ τὸ ἂν ἐφελήσας οἶμαι τῶν τελωνῶν. πολλοὶ δ' αὖ
πρὸς ἐξενόμοις ἔπι καὶ καλῶς ἐχοῖτας δεικνύει, οἷς πᾶσι
ἐναντίος ἔστιν ὃν ἔδει τέθεικεν. ἀλλ' ἵστως ἐγὼ μὴ εἶ
πᾶσι πᾶσι ἔσθ', ἔζω δὴ σομαι, καὶ τῆ μηδὲ ἔπι πᾶσι εἰον ὄλας
ὑμῖν εἶ τὸ νόμον εἰπεῖν. ὑμῖν δὲ ὁμοίως ἐνόμος φαίνει τῆ
ζήσης, καὶ εἰ εἰ τῶν ὄντων νόμον ἐναντίος ἔστι. ποτὰρ ὡ
μοι δοκεῖ τοὺς μὴ ἄλλοις εἶναι, καὶ εἰ οὐ καὶ ἔστι ποτε
αὐτὸς ἔδει ἔστηκε νόμον διελθόντα, π' ἐκείνο ἵεμα τὸ μέ
ρος τῆς καταγραφῆς ἡδη, καὶ ἡμεῖς ἀπὸ βλάπτει, γηρό
μοτος κύριος τὴν πόλιν. τὸ μὴ οὐ τοὺς τῶν ἄλλων ἐναν
τίον εἰσελεύσονται νόμον δεινὸν μὴ, ἀλλ' ἄλλου δὲ κατα
γραφῆς. τὸ ἢ τὰ ὑφ' ἑαυτῆ καὶ ἔστιν καὶ μετὰ νόμο τῶ
νεντα δέονται τ' ἡδη ποιῆ καταγραφῆς ἀπὸν αὐτῶ γηρο
μοι ἢ οὐ τὰ εἰδητε γηρομόρον ἀγνωστῆ τὸ νόμον
ἰμῶν αὐτῶν, ὃν ἔδει ἔστηκεν ἐγὼ ἢ σωπῆσομαι. Λέγε.

Νόμος.

Τιμοκράτης εἶπεν ὅπιστι ἀθλωαίων κατ' εἰσαγγέλιον ἐπὶ
τῆ βουλή, ἢ νῦν εἰσὶν ἐπὶ τῶν δεσμοματῶν, ἢ τὸ λοιπὸν κα
τατεσσῶ, καὶ μὴ ὡς ἀδδθῆ ἢ καταγραφῆς αὐτῶ τοὺς δεσ
μοματῆρας ἡπὸ τῆ γραμματέως τ' καὶ ἀπὸ ταυαίαν, καὶ τ' ἐ
σαγγαλπηδὸν νόμον, δεδδοχαῖ τῆς δεσμοματῆρας, εἰσαγγε
λῆς ἐνδεκα εἰς τὸ δικαστήριον, εἰ τοὺς ξιάκοιθ' ἢ μερῶν, ἀπ
ῆς αὐτῶ ὡς ἀπαβωσον, εἰ μὴ π δημοσία καυλῶση εἰὰ δὲ
μὴ, ὅταν ἀφῶτον οἶοντ ἢ καταγραφῆς ἢ ἀθναίων τ' βου
λόμοτον οἷς ἔξῃστ. εἰὰ δὲ ἀλά, πμάτω ἢ ἡλιάα καὶ αὐ
τ', ἐ, π ἀ δοκή ἀξίος εἶ τ' παδῆν ἢ ἀποπέσα, εἰα δὲ ἀργυ
ρίε πμηδῆ, δεδέδα τε ἕως ἀ ἀπίση, π ἀ ἀπὸ κατα
γραδῆ ἀκοίετε, ὡ ἀ ἄρες δικασταῖ, Λέγε αὐτοῖς αὐτῶ τ' το
πάλιν.

Νόμος.

Εἰ αὐτῶ ἀργυρίου πμηδῆ, δεδέδα ἕως ἀ ἀπίση. πέταυ
σ, ἔστιν οὐ ὅπως ἀ ἀναπώτερά πρὸ δύο δῆμα, τὰ δεδέδα
τε ἕως ἀ ἀπίσωσι, τοὺς ἀλόγῆς, καὶ τῆ καδῆσανα πῆς αὐ
τοῖς τούτοις ἐργυπηταῖς, ἀλλά μὴ δὲ εἶν. ταῦτα τῶν κα
ταγραφῆς πμοκράτης τμοκράτω, οὐ δῶδεσ, οὐδ' ἀλλ
λος ἢ μὴ δὲ εἰς τῶσούτων ὄντων τὸ πᾶν, καὶ τοῖ, πῆος αὐ
ὑμῖν ἀποχέεται δοκῆ λήμματος, ἢ τί ποιῆ ὄνησα κερ
δοῖς ἐνεκα, ὃς πρὸ ἐναντία αὐτοῖς ἑαυτῶ νομοδοτεῖν ἔξῃ
σεν, ἔδει τοὺς ἄλλοις τῶν νόμον εἰόντων, ἐμοὶ μὴ ἢ ἐνεκα
ἀ ἀιδείας ὁ τῶστος δοκεῖ, πᾶν ἀ ἐτοιμίως ἐργον πῆσαι.
ὡσπερ ποίνω, ὡ ἀ ἄρες ἀθλωαίοι, τῶ καὶ πάλλα κακῶ
ζων τοὺς ὀμολογοῦντες, ἀ ὁ κείσεως κολῆζειν οἱ νόμοι
κελδύσιν οὐτὰ δικαστον ἔπτον, ἐπειδὴ τοὺς νόμοις κακῶ
ζων εἰληπῆ, μὴ δόντα, ἔσθων, μηδὲ ἐδελήσαντας ἀκού
σα, κατὰ τῆ πῆσασ, ὡμολόγησε, ἢ, διατέρω τὰ κατῆ
ρῶ νόμοι εἰαίλιον τῶνδε τιθεῖς, ἀ δέκιν, ὅτι μὴ τῶν κα
κατῆ τῶν νόμοις, καὶ κατῆ τοὺς κατῆρη δῆμοις, κα
μικρῶ δέκα κατῆ πᾶτα εἰπὲν τοὺς ὄντα εἰ τῆ πόλει τε
θεκε τὸ νόμον οἶμαι δῆλον ἄπασιν ὑμῖν εἶ. Σαυμάτῶ δὲ
αὐτῶ τί ποτε ἔ τολμήσει λέγειν καὶ τούτων. οὐτε ἢ, ὡ
εἰ ἐναντίος ἔδ' ὁ νόμος τοὺς ἄλλοις δεικνύεν ἔξῆ οὐδ' ὡ
δὲ ἀπερίαν, ἢ δῶπιν αὐτῶ ὄντα, τ' ἐλάδε, δῶναι ἀ πῆ
σα, πάλαι ἢ μισοῦ καὶ γροφῶν, καὶ νόμοις εἰσφέρον ὡ
πῆα, καὶ μὴ οὐδὲ ἐκείνο γ' ἐνεσιν αὐτῶ. ἀ δίκημα μὴ εἶ
νη τὸ κατῆμα ὀμολογῆσαι, συζητήσεως ἢ πηροὺ ἀξίον
οὐδὲ ἢ ἀκων, οὐδ' ἢ ἢ πηροὺ ὄντων, οὐδ' ἢ πηροὺ συζη
τῶν ἢ ἀναγκῶν αὐτῶ, τεδεικῶς φαίνεται τὴν νόμον
ἀλλ' ἐκῶν, κατῆ μετὰ τῶ δεικνύων ὑμῶς, οὐδὲν κατῆ
σπιόντων αὐτῶ πᾶν εἰ μὴ συζητῆσαι ἢ πηροὺ ἀξίον
καὶ

τῶν δὲ κριμάτων οἰμῶν δὴ πάντας ἀπὸ ὁμοιογενῶν δεῖν ἶ ὄρ-
 θῶς ἐξῆλθαι νόμον, καὶ σωσίσειν μέλλοντα τῶν πληθῶν, καὶ
 τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς πᾶσι ὁμοίως γνωρίμως γεγραφέσθαι, καὶ
 τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς πᾶσι ὁμοίως νομίζεσθαι, τῶν δὲ ταυτῶν ἐπι-
 μὴ τῶν ἄλλων, ἵνα τῶν ἄλλων νόμοι, ἀλλ' ὅσους ἀρχαῖοι νόμοι
 εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲν ἔρχοι, καὶ δυνάτων δὲ τῶν φερόμεν ὀλίγων
 οὐ νόμον ἀλλὰ φερόμεν ἄνθρωπον. καὶ τῶν δὴ τούτων, οὐδὲν
 ἴσους ἀδικουμένων φανερῶν καὶ δεινῶν διδόντα ῥάστασιν. εἰ
 γὰρ δημοκρίτης ὑπέλιπε τὸν νόμον, ἵνα τοῖς νόμοις, πῶς
 τοῖς ἀδικουμένοις ἐτάσσεται, καὶ ἄνθρωπος ὁμοίως βούληται σκοπεῖν,
 ἀλλ' οὐ τοῖς κρίνεσθαι μέλλουσιν, οὐ τοῖς ἐξελεγκμένοις.
 εἰ μὲν γὰρ τοῖς ἀδικουμένοις, εἴ τις ἕνας ἀδικῶς ἐξελεγκμένος
 τοῖς ἵσοις λογῶν λείπεται τὸ μὴ οὐ πονηροῦ εἶναι. τούτων
 τοίνυν ἄνθρωπος ἐξελεγκμένος ἐγὼ νῦν, οὐδὲ ὅποιον εἶναι ἔχων ὁ
 νόμος φανερῶς. τὸν ἄνθρωπον δὲ εἴς τις πάντας, πολλὰ γὰρ τὸν μὲν
 οὐκ αὐτὸς εἶχεν τὸ διδάσκειν, μαλιστα γὰρ τὸν νόμον αὐτῶν, β
 οὐκ ἔπεισε, διδόντων, ἐστὶ γὰρ οὐ τὸ μὲν αὐτῶν καλῶς κείμενον,
 τὸ δὲ ἡμῶν ἄλλο, ἀλλ' ὅλος εἶναι ἀρχαῖος ἀπὸ τῆς φερό-
 μενης συλλεβῆς μέγιστης τελευτάσας, ἐφ' ὅπως κείται.
 λέγε δὲ αὐτοῖς τῶν γεγραμμένων ταύτων, καὶ μέγιστον φερόμενον
 μέγιστον ἀναγνώσθαι τὸν νόμον. ῥάστα γὰρ οὕτως ἐγὼ τε διδά-
 ξω, καὶ ὑμεῖς μαθήσεσθε ἀ λέγω.

Νόμος.

Ἐπὶ τῷ πανδιονίδος φερόμενος ἀναγνώστης δωδεκάτη ἡμέρῃ
 φερόμενος, ἐπελήφισεν ἀριστοκλήης μυρρινέστος, τιμοκρά-
 της εἰσελθὼν, εἰ τῶν ὁμοίων τῶν δημοσίων φερόμε-
 νῶν νόμων, καὶ ψήφισμα δεσμοῦ, καὶ τοιοῦτον φερό-
 μενῶν, εἰ αὐτῶν, ἢ ἄλλων ἑστὶν ὁμοίων ἐγγυητικῶν κατὰ τῆσιν.
 ἐπιλέξας αὐτὰ γὰρ κατὰ ἕκαστον ἀναγνώσθαι τὸν πᾶσι τῶν
 αἰσθητῶν δικαστῶν, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ νόμῳ, ἔχοντες ἐστὶ
 δευτέρου οἰμῶν γὰρ εἰς ἀναγνώσθαι ἄλλων τοιοῦτων, νό-
 μων εἰσφέρεται, ὅτι τῶν ἁπάντων τῶν πολιτῶν αὐτῶν, τὰς καὶ
 πᾶσι φερόμεν νόμοις κρίσεις γεγραμμένας, ὅτι φε-
 ρόμενα λένε. τὰ τῶν τοίνυν οὐ ποσὶ τιμοκράτης ἀναγνώστης καὶ
 αὐτῶν ἀποκριτάμενος πεποίηκε, γράψας ἀρχαῖοι νόμοι. ε
 ἐστὶ τῶν ἀριστοκλήης τῶν δημοσίων φερόμενων ἡ νόμον, ἢ
 καὶ ψήφισμα δεσμοῦ, ἢ τοιοῦτον φερόμενῶν. καὶ μὲν δὴ
 τῶν μελλόντων εἰς τὸ δικασθῆναι ἐπεισεν ὑμᾶς, ἐκ αὐτῶν δὲ κρί-
 σαι δὲ τῶν δικαστῶν ἐγνωκε, ὅτι τέλος ἔχοντες πῶς οὐχὶ
 δεῖνα ποιεῖ νόμον εἰσφέρειν, δι' οὗ ταῦτα λυθῆσθε; ὁ ἄλλος
 αἰετὶς εἰς ἀπᾶς κύριον ἔχει τὸ τούτου νόμον, γεγραμμένον
 τῶν τοίνυν δεῖνα εἰς πᾶσι ἀφελκῶς γεγραμμένα, καὶ δεσμοῦ
 φερόμενῶν αὐτοῖς, ἐγγυητικῶν κατὰ τῆσιν, καὶ τῶν
 τοῖν νόμων μὴ εἶναι τὸ διδόντων αὐτοῖς, μηδὲ τοιοῦτον ὄζειν
 γὰρ μηδενα. ἀλλ' οὐτε ταῦτα ποιεῖσθαι οὐδέ τις ὑμᾶς
 ἄλλων οἰμῶν, οὐκ ὅτινα λυθῆσθαι ἔδει, καὶ τῶν αὐτῶν, εἰς τὸ
 φερόμεν οἰμῶν, ὅτι τοῖς ὑστερῶν ἁποκριτάμενοις
 εἶναι τὸν νόμον, καὶ μὴ, σμυνηρόντα εἰς ταῦτα τὰ μέλλον-
 τα, τοῖς παρεληλυθόσι, ὅτι μὴ δὴλα τοῖς φανεροῖς ἀδική-
 μεσι, εἰ τὰ ὅτι πᾶσι γεγραμμένα ἢ αὐτῶν γεγραμμένα, πῶς γὰρ ε
 ἔδει, τῶν αὐτῶν ἡγεμονία δικαστῶν τοῖς ἐξελεγκμένοις
 ἀδικουμένοις τῶν πόλεων φερόμεν, καὶ τοῖς μηδ' εἰ κρίσεως
 ἀξίως ἐργάσωνται τῶν δήλων, καὶ μὲν κακῶς ἴδοι τις αὐ-
 τῶν δεινῶν πεποίηκε τὸ θεῖον καὶ τῶν παρεληλυθότων τῶν
 νόμων, εἰς λογίσματα παρ' αὐτῶν, τί ποτ' ὅτιν ὁ νόμος ὀλι-
 γαρχίας ἀναφέρει, καὶ τῶν δὴ ποτ' οἱ μὲν ἑσπόμενον ἐδέ-
 λοντες ἀρχαῖοι, σφύρασας καὶ κρησοὶ πολῖται νομίζονται, οἱ
 εἰς τῶν ὀλιγαρχῶν ἀναδρόμοι, καὶ δοῦλοι, εὐροὶ γὰρ αὐτῶν ὡς ἀληθῶς τῶν φερόμενων, ὅτι τῶν μὲν ἐν ταῖς ὀ-
 λιγαρχίαις ἔμελλεν, καὶ τὰ φερόμενα λυθῆσθαι, καὶ τῶν μελλόντων, ἀ ἀπὸ αὐτῶν δοκῆ, φερόμενα κύριος
 ff 4

A nabor. Arbitror igitur, confitendum esse omnibus
 probam legem, & multitudini profutura, primum
 simpliciter, & omnibus aequè aperte scriptam esse o-
 portere: ne eam alius aliter interpretetur. Deinde,
 fieri posse oportere ea quæ iubeat. Nam ut bene con-
 stituta sit, aliquid tamen quod fieri nequeat, propo-
 nati: id voti potius, quàm legis fuerit officium. Præ-
 terea oportere nemini delinquenti quicquam dare li-
 centia. Nā si quis id esse populare putat, ut lenes sint
 leges: si id quoque in eis consideret, quibus eas esse
 tales oporteat? Quod si rectè considerabit inueniet,
 eam lenitatem ad reos, nō ad dānatos pertinere. Nā
 de illis incertum est, an sit alicui calumnia facta per
 iniuriam: his autem nulla ratio restat, quod minus se
 improbos esse fateantur. At horum quæ ego nūc re-
 censui, nihil omnino legem istam complecti, palām
 est: sed ex ordine contraria omnia, idque multis ar-
 gumentis doceri queat, in primis verò sic, si lex ipsa,
 quam iste tulit, percēteatur. Non enim alia eius pars
 probanda est, alia improbanda: sed tota à prima syl-
 laba vsque ad extremam, vos oppugnat. Cape scri-
 pturam hanc, & vsque ad primam partem recita le-
 gem. Nam facillimè sic tum ego docebo, tum vos
 mea dicta allequemini.

L E X.

Pandionia tribu præsidente, primo senatus cōuentu,
 duo decima die prælidum, censuit Aristocles Myr-
 rhinufius, Timocrates sententiam dixit: Tamen si a-
 liquis ærius siue legibus, siue senatuscōsulto dāna-
 tus est vinculis, aut in posterū damnabitur: ei pro se
 aut alij pro eo sponsores constituere liceat. Desine
 mox. n. iugulatum omnia leges. Hoc omniū ferè, Iu-
 dices, qua lege continentur, est indignissimum. Ar-
 bitror enim, ceterorū hominū nemine alium ea esse
 audacia, ut dum legem ferret ad vsum ciuium, iudi-
 cia prius receptis legibus rata habita: abefactare co-
 naretur. At hoc Timocrates impudenter, neque diffi-
 mulāter fecit: cum aperte scripserit, tamen si aliquis
 ærius siue legib. siue senatuscōsulto vinculis ad-
 dictus est, siue in posterum addicetur. Ac de futuris
 quidem, si quid vobis utile fuisset, haud peccasset:
 sed quibus de rebus iudiciū statui, ac cōtrouersia dif-
 finit, an non importunissimè agit, qui legem prom-
 mulget, qua lege res illa rescindatur: id quod perin-
 de est, ac si quis istius hac lege nō abrogata, scriberet
 aliam, in hanc sententiā. Tamen si ærius aliqui vin-
 culi addicti, vades dederint istius lege: nō tamen eis
 sponsio pro sit, neque quæquā in posterū liberari spō-
 sione fas esto. Sed neque hæc quisquam sana mētis,
 opinor, faceret: & tu illis iudiciis abrogatis. ius viola-
 sti. Decussit enim eum, si rem iustam esse cēsuisset,
 ferre legem de rebus in posterum futuris: & non in
 vnum velut aceruum coniectis futuris cū præteritis
 & incertis cum perspicuis delictis, demum senten-
 tiam eādē scribere de omnib. Quid verò iniquius
 quàm idem iustitribuisse iis, qui conuicti sunt prius
 læsa reipublica, & iis, de quib. haud constat, an cō-
 missuri sint aliquid iudicio persequendum? Inde e-
 tiam perspicitur, quàm peruersè egerit, lege de præ-
 teritis ferenda, si consideretur, quid tandem sit quo-
 à paucorum dominatu reipublica distinguatur: i-
 tem, quidnam sit, cur hi qui legibus parere volunt,
 modesti & boni ciues perhibeantur: qui oligarchiis
 effœmiati & serui? Reipsa comperietur, ex-
 peditissimum hoc esse responsum, quod in o-
 ligarchiis vnusquisque tū acta rescindedit, tū de futu-
 ris pro sua libidine statuendi habeat auctoritatem:

1. Rescin- dat res iu- dicatas.

2. Confun- dat præ- terita cum fu- turis.

3. Oligar- chiæ quàm democra- tia cōgru- entior.

leges autem de futuris enunciant, quid faciendum sit. Ita latae, ut populo simul etiam persuasum sit profuturas esse eas his qui eis uti velint. Timocrates vero cum in libera ciuitate leges ferret, oligarchiae iniquitatem in suam legem transtulit, deque praeteritis rebus plus sibi iuris arrogauit, quam iudices habuerint qui condénarunt. Neque in hoc solo insolenter sese gessit: sed scripsit etiam, Si quis in posterum quoque vinculis addicatur, licere ei, dati vadibus promittenti, se bona fide reipub. satis facturum, carcere liberari. Enimvero, si vinciri graue putabat: decussisset eum ferre legem, ne quis damnaretur vinculis, qui vades dedisset: non tum demum liberatione per vades proponere, ubi vos iam vinculis damnassetis, & condénati odium suscepissetis. Nunc, quasi ostentaret, tamen si vobis visum fuerit aliquem vinciri, eum se dimissurum: hoc modo legē tulit. Num igitur talis lex e republica esse videtur, quae plus autoritatis sibi vendicat, quam iudicium? & iuratorum sententias euertere iniuratos iubet? Ego quidem non opinor. At istius lex horum vtrumque complectitur. Proinde si vobis singulis respublica & libertas cura est: si sua vnusquisque sententiam, quam iuratus dixerit, ratam esse oportere putat: abroganda huiusmodi lex, non perferenda nunc fuerit. Neque vero satis habuit iudiciis autoritatem aestimandarum litium eripuisse: sed quae iura ipse in lege descripsit, & arariis imposuit, ne haec ipsa quidem simpliciter aut citra fraudem scripserit: sed ut is, qui vos quam egregie decipere & circumscribere studeat. Considerare quomodo scripserit: Timocrates retulit, inquit, Tametsi aliquis ararius, vel lege vel senatusconsulto sit vinculis damnatus, aut in posterum damnetur: ei licet ipsi, aut alteri pro ipso vades a populo comprobatos constituere: ac promittere, se bona fide soluturum. Cogitate quomodo a iudicio & a damnatione fontem suffuratus, ad populum transfugerit, atque extorserit, quod minus vnde decimuris tradatur? Quis magister ararium tradet? Quis ex vnde decimuris recipiet, cum lex ista iubeat, apud populum constitutae sponsores & fieri nequeat, ut vno eodemque die & concio, & iudicium habeatur: & nusquam ille iubeat custodiri reum, donec sponsores constituerit? At quam de causa perspicue grauatius est adscribere: magistratus condemnatam interim custodiunt, dum vades constituerit? An vero iustum non est? Satis scio, vos omnes confessuros. Num alicui legi aduersatur? non, quin potius cum legibus consentit. Quid tandem fuit? nihil aliud inuenietis, nisi quod hoc spectauit, non ut multae a vobis inflictae soluerentur, sed ut a vobis damnati, poenas non darent. Deinde quomodo scripsit, postea constituendos esse sponsores? se bona fide soluturum a alienum quod debuerit. Hic iterum sacra pecuniae decuplum: publicae, quae legibus dupla solui iubetur, dimidiam partem sustulit. Id quomodo facit? pro AESTIMATIONE posuit ARGENTVM: pro eo QVOD ACCEDIT, QVANTVM DEBVIT. Quid vero interest? Siquidem scripserit, constituendos sponsores, se bona fide litis aestimationem, quati ea esset, cum accessionibus velle soluere: vna comprehendisset leges, quibus alia debita decupla, alia dupla sunt. Hinc igitur necesse fuisse debitoribus tum id quod esset scriptum soluere, tum legibus etiam adiectis multas numerate. Nunc cum talem vadium constitutionem decernat, qua promittat ararius, se argentum quod debuerit bona fide soluturum: ex accusatione & scriptis, quibus vnusquisque in iudicium pertractus est, solutione fieri iubet

4. Iudicium autoritate labefaciet.

5. Multas omnino tollat.

ὅς τιν' οἱ ἢ νόμοι καὶ τὰ μελλόντων ἀρχὴ γίνεσθαι φερέσιν, μὴ τὸ πείσαι τεθέντες, ὡς σιωποῦσιν τοῖς χρωμένοις. πικροτάτης ἴσιν ἐν δημοκρατίᾳ ἡμῶν τῆ πόλει νομοθετῆ, τὴν ἐν τῆς ὀλιγαρχίας ἀδικίᾳ εἰς τὸν αὐτὸν νόμον μετέθετε, καὶ καὶ τῆς παρεληλυθότων, αὐτὸν κλειώτερον τῆς καταργηθέντων δικαστῶν ἡξίωσε ποιῆσαι. καὶ οὐ τὸ μόνον πεποιήκεν ὑβριστικοῖς, ἀλλὰ καὶ γέγραφε καὶ τοιοῦτον εἶναι πικροτάτης δειμῶν, εἴ, καταστήσῃ τοῖς ἐγγυηταῖς, ἢ μὴ ἐκπέσειν, ἀφείδεται. καὶ τοὶ ἐγγυηταῖς, τὸ δὲ δεδωκεν δειμὸν ἡγεῖτο, ἡ δὲ ἐν πικροτάτης, ὅς αὐτὸν ἐγγυητῶν καὶ δειμῶν νομοθετήσῃ μὴ πικροτάτης καταργησάτω. κατεργασίας ὑμῶν τὸ δειμὸν, μηδὲ ἐγγυητῶν δεδωκεν. καὶ ὑμῶν τὸ ἡλωκότα πικροτάτης ποιῆσιν τὸ ἐγγυησιν. νυνὶ δὲ ὡς περ ἐν δειμῶν ἡμῶν, ὅτι, καὶ ὑμῶν δόκη δεδωκεν τινὰ αὐτὸς ἀφίσει τὸν τὸν ἔσπον τὸν νόμον εἰσπύεσθαι. ἀρ' οὐκ ἔστι δεκτικὸν συμφέρειν τῆ πόλει τοιοῦτος νόμος, ὅς δικαστῶν γνώσεως αὐτὸς κλειώτερος ἐστὶ καὶ τὰς ὑπὸ τῆς ὀλιγαρχίας, ἢ γνώσει τοῖς ἀνωμότοις πικροτάτης λυσιτελεῖν, ἐγγυητῶν ἐκ οἰμῶν φαίνεσθαι τὸν νόμον τούτου ἔχει ἀμφοτέρω. ὡς τὸ ἐπεὶ ὑμῶν ἐκείνων μέγιστον τὸ πολιτείας, εἰ δὲ οὐκ οἶεται κυρία εἶναι τὴν αὐτῆ γνώμην, καὶ ὡς ὀλιγαρχίας ἀφίσει τὸν νόμον καὶ ἐκείνου ὁ τοιοῦτος νόμος κλειώτερος γίνεσθαι. νυνὶ ἔτι τοῖς ἀπὸ τῆς ἀδικίας ἀκούσας ποιῆσαι τῆς πικροτάτης ἀλλ' ἐστὶν ἀδικία ὡς ἴσται ὡς αὐτὸς ἐν τῷ νόμῳ, καὶ πικροτάτης τοῖς ἀδικησάσιν, εἰ δὲ ταῦτα ἀπὸ τῶν, οὐδὲ ἀδολῶς φαίνεσθαι γέγραφε ἀλλ' ὡς αὐτὸς μέγιστον ὑμῶν ἐξ ἀπατήσῃ καὶ πικροτάτης ἐκείνου σκέψασθαι ὡς γέγραφε. πικροτάτης εἶπε σπῆσιν, καὶ εἰ πικροτάτης ὀφειλόντων τῶν δημοσίων πικροτάτης καὶ νόμον, ἢ πικροτάτης δειμῶν, ἢ τοιοῦτον πικροτάτης, εἴ, αὐτῶν ἢ ἄλλω ὑπὸ ἐκείνου ἐγγυητῶν καταστήσῃ, αὐτὸς δὲ δημοσίων χειροτόνησιν, ἢ μὴ ἐκπέσειν. ἐν δὲ μείσθαι τὸν δικαστῶν καὶ τῆς καταργησάσιν, οἱ διεπύθησιν ἐπὶ τὸν δειμὸν, ἐκπέσειν τὸν δικαστῶν. εἰ δὲ πικροτάτης αὐτῶν τὸ ἐγγυητῶν, τῆς γὰρ ἀρχὴ πικροτάτης τὸν ὀφειλόντων, τῆς τῶν ἀδικίας πικροτάτης καὶ κλειώτερος μὴ τὸ νόμου τούτου ἐν τῷ δημοσίων κατιστάσῃ τοῖς ἐγγυητῶν, ἀδολῶς δὲ ὄντος αὐτῶν μετὸν ἐκπέσειν, ἀμα καὶ δικαστῶν χρεῖσθαι οὐδὲ μὴ δὲ πικροτάτης φυλάττειν, ἔως αὐτὸς καταστήσῃ τῶν ἐγγυητῶν, καὶ τοὶ τί ποτ' ἔω δὲ πικροτάτης σαφῶς ὡς πικροτάτης ἢ ἀρχὴ τὸν ὀφειλόντων φυλάττειν, ἔως αὐτὸς καταστήσῃ τῶν ἐγγυητῶν, ποτέσθαι ἐγγυητῶν οἱ δὲ ὅτι πάντες ἀφίσεισθαι. ἀλλ' ἐκείνου ἔω πικροτάτης τὸ νόμον, ἀλλὰ μέγιστον τῶν τοῖς νόμοις, τί ποτ' οὐκ ἔω, οὐδὲν αὐτὸς δεδωκεν ἄλλο, πικροτάτης ὅτι οὐχ ὅπως δεδωκεν δειμῶν, ὡς αὐτὸς καταργησάσιν, ἐσκόπει ἀλλ' ὅπως μὴ εἶτα πικροτάτης γέγραφε μὴ ταῦτα κατατιστάσῃ τοῖς ἐγγυητῶν, ἢ μὴ ἐκπέσειν τὸ ἀργύριον ὁ ὀφειλόντων. αὐτῶν δὲ πάλιν τὸ μὴ εἶσθαι χρεῖσθαι τὸ δικαστῶν ἀφίσεισθαι τῶν ὀφειλόντων, ὅποσθαι ἐν τῷ νόμῳ δικαστῶν, τὸ ἔω. πικροτάτης δὲ τὸ ποιῆσθαι γέγραφε αὐτὸς μὴ τὸ πικροτάτης τὸ ἀργύριον αὐτὸς δὲ τὸ, τὸ γινόμενον, ὁ ὀφειλόντων. δεδωκεν δὲ τῶν μὴ ἐγγυητῶν κατατιστάσῃ τοῖς ἐγγυητῶν, ἢ μὴ ἐκπέσειν τὸ τίμημα τὸ γινόμενον πικροτάτης ἀφίσεισθαι τοῖς νόμοις αὐτῶν, καὶ οἱ, τὰ μὴ δικαστῶν, τὰ δὲ καὶ δικαστῶν γίνεσθαι τῶν ὀφειλόντων. ὡς τὰ ἐκ τούτων ἔω ἀρχὴ τοῖς ὀφειλόντων τὸ γινόμενον τὸ ἐκπέσειν, καὶ τὰς ἐν τῷ νόμῳ πικροτάτης ἐκπέσειν καταβάλλεσθαι. νυνὶ δὲ ἐν τῷ γέγραφε τὸν κατατιστάσῃ τῶν ἐγγυητῶν, ἢ μὴ ἐκπέσειν τὸ ἀργύριον ὁ ὀφειλόντων ἐκπέσειν, ἐφ' οἷς ἐκείνου εἰσπύεσθαι, ποτέσθαι τὸν ἐκπέσειν

εἰ

οις πινον απλου* ο τις ωφληκεν αργυριον γεγραπτα. Α
 ταυτα τοινυν τιλικετον ποσεντα αιελων εν τη τρη-
 ματων μετ' αιδεσθ' ποσεντα φει, τοις ε ποσεντα επιχα-
 ρισον εν επα αιετες, οταν τις κηδισανη βελη) ωδρα παν-
 τω τ' νομοιοδμοτος δειν σωζειν τ' ηδικηκοτα, η τον εν υ-
 μη ηλακοτα. δους γδ ο(αν βελη) την κηδισανη αυτω τ'
 εν γρητρω, επ' οκεινω πεποιικε, μηδε ποτ' επιιστω, μηδε
 εβλιωα, τις γδ ε ποσει) φαυλοια αθηροφαις, ος οταν υ-
 μεις εδοχηροτονηση), απαλλεζων). εαν γαρ τις, ως ε κη-
 δισατα τοις εγγυηταις, αζιοι δε δειδω, φηση, η κηδισανη,
 η κηδισανη, η δειξεν τ' τουτ' εν νομον, ος κηδισανη μη
 ο(αν βελη) κηδισα, φυλακτηεν η τεος ε λεγα, εδ' αυ δπο.
 ποσεντα ονηση) υμεις τοις εγγυηταις, δεδιδωτα ποσεντα τει
 αλλ' ως αληθεις ωσπερ αλεξιφαρμακον ος τοις αδικειν
 * βελωδμοις, τω η κηδισανη η φησι τοις εγγυηταις, εαν α-
 ποσεντα τη ποσει το αργυριον, εφ' ο κηδισανη τοις εγγυη-
 ταις αφενω τε δεσμου) παλιν ενταυτ' επεμεινεν επη τε
 κηδισανη, ο μικρω ποσεντα επον, η εκ επελαθε-
 τω εδ' ενταυτε το τιμημα το γιγνομενον, αλλα το αργυριον
 ο ωφληκ' ενταυτ' αφειδω τ' δεσμου). εαν η μη κητα-
 βελη παρρησιον, η αυτος, η οι εγγυηταις επη τ' εν ατης πορ-
 τενειας τ' μη εγγυητηντα, δεδιδωτα τ' η εγγυητηντα, δημο-
 σιαν εη) η εν σιαν. εν δη τω τελωδμο του τω, παντελως
 αυτος αυτ' κηδισανη, ως αδικει, γερονως φανησε). η γδ
 ελως το δεδιδωτα πνα τ' πολιτην αιρεον, η δεινον νομιστας,
 απειτε μη δειν αλλ' η κηδισανη εν ω τον ηδικηκοτα εν ην
 παρρησιον λαβειν, ο κηδισανη, τουτωμα μη τ' η κηδισανη ε-
 λιπε τοις αδικου μεροισ υμιν λαβειν το εγγυητων αφειλε-
 το η παρρησιον εδωκεν αφεισιν τοις τα υματερα αζιου-
 σιν ενεν ενταυτε μοιον ε ποσεντα φει, δίκην εζεινα λα-
 ρην αυτω η τ' η δικασων, τ' η ποσεντα σταντων τ' δεσμου,
 ο η πολλων οντων η δεινων, ων εν τω νομο τειθεικε, μα-
 λισ αζιοι εν ανακτισημα, βουλομαι ποσεντα υμεις ει-
 πει, δι' ολου γδ τ' νομου τω κηδισανη τοις εγγυηταις,
 απαντα λεγα τω η μη κηδισανη, μη τε βελωδμοις μη τ' κη-
 ρει, μη ε ελως ποσεντα ρον τ' ενω υμιν, ε δειμιαν ουτε δι-
 κην, ουτε ημωριαν ποσεντα φειν' αλλ' αδειω πεποιικε
 ποσεντα, οσω οιον τε η κηδισανη πλειεσω. η γδ τον γερον
 εν διωσει τ' εν ατην πορτηνεια, τω κηδισανη λεγα
 τοις εγγυηταις. γνοια εη) αυ τις ενειθεν, ποσεντα φει δη-
 μουσιν εη) τ' εν ουσια, τ' η εγγυητηντα, αυ μη τις εμψηση τ'
 η μη κηδισανη, ουκ εν δη πευθεν εγγυηταις υπαρχειν.
 ε τοις μη ποσεντα φει, οη κηδισανη μεροισ κηδισανη εζ υ-
 μη, επαναγκας εποιησεν, οταν κηδισανη τις δεχεσθαι τοις
 εη) αδικουσι την πολιν, ου δειμιαν ποσεντα φειν' αυτην κη-
 αλλ' ωσπερ εδωκεταις αιρεσιν αυτοις εδωκεν, ει ηδη δου-
 να δηλω η μη κηδισανη τοις αυ ασυμφοροτερος υμιν του-
 του γρηγοτο νομος, η κηδισανη εχων, ος ποσεντα φει τ' η
 εη) τα παρεληλυθωτος γερονου κηδισανη εναντια τοις εφ'
 υμιν εγνωσ μεροισ ποσεντα φει. δευτερον η ποσει τ' η μελ-
 λουτη κηδισανη, ποσεντα φει κηδισανη τοις δικασταις τε ε
 ομομοιτας, αυρα τα ποσεντα φει ποσει ποσει η τε-
 τοις, επημοις τοις εφειλοντας, ου τα ποσεντα φει επη-
 νοντας κηδισανη. ολως εη) οη δεικνυσι ματ' εν ομνω-
 τας, ημωδμοις, δικασωντας, αργυρομοις, απαντα ποσεντα
 τας υμωδμοις, αυ γδ ει κηδισανη, ο γερονου τ' η εη) κηδισανη
 εη) εη) τον νομον εκ αυ ελλον οημα εδπον γερα φαντ' εισενηκειν, η τ' τον, οη) τ' ενωδμοις ολην συζητ' η πολιτεια, η
 κηδισανη παπια τα ποσεντα φει ονομος, ε πολλας φιλοτιμιας* ποσει φει) τ' πολεως η τε το ραδ' ιως υμωδμοις νο-
 μω κηδισανη, ητε γδ δη πε τ' η, οη) σωζει) πολλωδμοις υμωδμοις η πολις εζα τας στρατεια, η τας ναυπικας, η τας πο-

In quibus omnib. id argentum, quod quisque debuit
 simplum est perscriptum. Deinde tanta re, mutatio
 ne verborum sublata, adscriptum, necesse esse ut praesi-
 des comprobet, si quis vades dare velit: * contra oēs
 leges existimans conseruandum esse sōtem, & apud
 vos danatum. Nam quū ei vadium cōstitutionē quo
 libet tēpore liberā fecerit: facultatem dedit, ne quid
 vnquam soluat, neque tamen vinciatur. Quis. n. non
 inueniet viles homines, qui vbi vos eos improbaue-
 ritis, discedat? Nam si quis eum, vt qui vades non de-
 derit, in vincula postulat se & dare, & daturū di-
 cet, & istius legem proferet, quā, cū ipse velit, cō-
 stituere vades iubeat: interim custodiri, & si vos va-
 des improbetis, in vinculis esse, non iubeat. Sic ita
 lex reuera quoddam praesentissimum remedium est
 hominib. iniuriarum studios. Ei verò qui vades cō-
 stituit, si reddiderit ciuitati argentum, propter quod
 vades dedit, abire (inquit) liceat vinculis. Rursus hic
 à malitia sua nō discessit, de qua paulo antè dixi: nec
 sui oblitus est, neque scripsit axtimationē litis cū ac-
 cessione: sed vbi, inquit, reddiderit argentū q̄ debe-
 rat, vinculis liberetur. Sin argentum nō numerarit,
 vel ipse, vel vades, nonò fenatus cōuentu: is qui, spō-
 sione liberatus est, in vincula coniciatur, vadium bo-
 na publicetur. In hoc extremo capite, ipse sese iniu-
 riarū manifestè damnat. Nō. n. in vniuersum, quasi
 id turpe aut nefas existimari, vllum ciuē vinciri ve-
 tuit: sed eam occasionē, qua fontē coram cōprehen-
 dere licebat, suffuratus, nomē supplicij sumendi vo-
 bis affectis iniuria, reliquit, rem ipsam sustulit: & his
 qui vestram pecuniam vi detinet, impunitate propo-
 sita, tantum non adscripsit, licere illi diem dicere iu-
 dicibus, qui vinculis addixerit. Cum aut̄ multa into-
 lerabilia sint, quae legi inferuit: id quod maximā in-
 dignationem meretur, iam vobis dicam. Nam quae
 per totam legem dicit, ad eam pertinent omnia
 qui vades constituerit. Ei verò qui non constituerit,
 neque meliores, neque deteriores, qui denique nul-
 lam vestri rationē habuerit: nullam neque pœnam,
 neque vtiq̄ne adscripsit: sed tantā dedit impunitatē,
 quāta maxima dari potest. Nā & tempus vades con-
 stituenti diffiniuit, nonū fenatus conuentum. Idque
 inde potest intelligi: adscripsit, publicanda esse bona
 vadium, si quis non solnerit. Eius verò qui vades nō
 dedit, nulli vtiq̄ne vades esse possunt, ac praesidibus à
 vobis sorte delectis ad iudicandū, necesse atē impo-
 suit, si quis dederit recipiēdi rēpub. ludentib. nullatū
 adscripsit necessitatē, sed tāquā bene meritis optio-
 nem dedit vtrū dare pœnas debeāt, nec ne? Quae nā
 igitur lex ista minus utilis, aut improbiore excogita-
 ri queat? quae primū de his qui antehac in iudiciū
 adducti fuerant, contraria vestris sententiis imperat.
 Deinde, quum iis qui in iudiciū adducendi sunt, li-
 tē axtimare iubeat iuratos iudices: axtimationes facit
 irritas, praeterea etiam aditum ad magistratus re-
 linquit, ea quae soluenda fuissent, non soluentibus?
 Ed denique vos redigit, vt frustra iurare, axtimare,
 iudicare, irasci, omnia facere, vos ostendat? Equidē
 existimo Critiam, qui fuit vnus è triginta tyrānis, si
 quam ferre legem vellet, non aliam fuisse latarum.
 Iam totam confundit eū publicam, & omnia nego-
 cia destrui lege ista, & multa ornamenta nostrae ciui-
 tatis aboleri: id quoque facile vos puto cognituros.
 Neque enim ignoratis, nostram vibem expeditio-
 nibus saepe seruari, tum naualibus, tum pedestribus:

6. Vadium
 cōstitutio-
 nem penes
 condemnā-
 tum esse ve-
 lit.

7 Totam
 confundit
 rem publi-
 cam.

νῦν ἡ κύνων φθίνων τοῖς νόμοις τοῖς τελωνικοῖς, ὅτι τὸ
 ἀφισμα τὸ δικτήμονος εἴρηκε, παρὰ τὴν τοῖς ὀφληκτοῖς
 καὶ τούτοις τοῖς νόμοις δὲ παύτ' οὐ παροσέγραψε τὸ ἐκ
 ἡ τούτου ἕξου, πὴν μὲν ὑπαρχουσαι τιμωρίας λύσεις
 καὶ τῆς πόλεως ἐχθρῶν, ἐτέρων δὲ ἔπαρση, καὶ
 πᾶσι τὰ πρῶτα ἀναφεί, δὴ μὲν ἰπώϊας, βουλῶν, ἑ-
 ρα, ὅσα ἀπ' ὧν, ἀπ' ἡμῶν, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, σωφρο-
 νητε, καλοθελῶν, καὶ δούξ ἀξίαν δίκην, τοῖς ἄλλοις ὀφθα-
 λμα γρησέ, μὴ πιδεῖται τοῖς νόμοις, ἔ τόνων τὰ
 δικασίαια ἀνωρα μόνον ποιεῖ τῶν παροσμημάτων ἀλλὰ
 καὶ τοῖς ἀδικούσι τὰ κοινὰ δίδωσιν ἀδείαν τὰς ἑαυτῶν πό-
 λεως στρατίας λυμείνεται. τὴν δικήνισι καὶ ἀλύει τοῖς
 κακούρησι, καὶ τοῖς παρὰ λυμείας, καὶ τοῖς ἀσρατεύοις,
 βουδουτῶν παθεῖν τὸν νόμον. τὰς γὰρ ὑπαρχουσας ἐκ τῶν
 νῦν κυρίων, νόμων τιμωρίας, καταλύει. λέγοντων γὰρ τὸ νό-
 μων, οἳ εἴηκε σόλων, οὐδὲν ὁμοίως ὧν τούτῳ νομοθέτης,
 εἰὰ τις ἀλλὰ κλοπῆς, καὶ μὴ πικρῆ θανάτου, παροσμητῶν
 αὐτῶν δὲ μοῖν, εἰὰ τις ἀλλοῖς τῆς κηκώσεως τῶν γονέων, εἰς
 τὴν ἀγροῦν ἐμβάλη, δεδεδῆ καὶ ἀσρατεύας τῆς ὀφλη, καὶ
 π τῶν αὐτῶν τοῖς ὀπτήμοις πικρῆ, καὶ τὸν δεδεδῆ τιμωρά
 τῆς ἀπάσι τούτοις ἀδείαν ποιεῖ, τῆς κατασάσει τῶν ἐγρη-
 τῶν τὸν δὲ σὸν ἀφαρσῶν, ὡς ἔμοι γε δοκεῖ (καὶ γὰρ εἰ φορη-
 κώπερον εἶ) τὸ ρηθισόμην ἔδδει, λέξω δὲ οὐκ ἀποκρύ-
 ψομαι, καὶ τὸ γ' αὐτῶν ἀξίον αὐτῶν εἶθ' θανάτῳ ζημιώ-
 σαι ἢ αὐτῶν τοῖς ἀσρατεύοις τῆς τῶν νόμων ἡμῶν δὲ
 τοῖς ζῶντας, τοῖς ἡ τοῖς ὀπίοις καὶ δικήμοις, εἰὰ τοῖς πῶν γρη-
 σαι ἀναγκασί, καὶ τούτοις τοῖς νόμοις.

Νόμοι κλοπῆς, κηκώσεως γονέων,
 ἀσρατεύας.

Ὅ, πῆσιν τις ἀπολέση, εἰὰ μὲν αὐτὸ λάβη, τὴν δικήνισιαν
 καταδικάσειν. εἰὰ δὲ μὴ, τὴν δεκάπλασίαν παρὰ τῶν ἐπαμ-
 πτοῖς δεδεδῆ δὲ ἐκ τῆς ποδομάχης τὴν πόδα, πῆσιν ἡ μέρας
 καὶ πῆσιν ἡ σάσ, εἰὰ παροσμητῶν ἡ ἡλιαία. παροσμητῶν
 ἡ τὸν βουλόμην, ὅταν παρὶ τῆς πικρῆς ἡ, εἰὰ δὲ τις ἀ-
 παρῆ, τῶν γονέων κηκώσεως ἡλικῶς, ἡ ἀσρατεύας, ἡ
 παροσμητῶν αὐτῶν ἔσθ' ἡ νόμων, εἰς γρησῶν, εἰσίων ὅσα
 μὴ γρη, δησῶντων αὐτῶν οἱ ἐνδεκα, καὶ εἰσῶντων αὐτῶν εἰς
 τὴν ἡλιαία, καταγορεύεται ἡ ὁ βουλόμην οἳ εἴηκε, εἰὰ δὲ
 ἀλλῶ τιμωρῆ ἡ ἡλιαία, ὅ, τῆς παθεῖν αὐτῶν ἡ ἀποτίσαι.
 εἰὰ ἡ ἀρῶν, ἡ τῆς πικρῆς, δεδεδῶ τῶν, ἔμοι ἀπ' ὀκλή. Ὁ-
 μοῖς γὰρ, ὡς ἀδρες ἀδελφῶν, σόλων νομοθέτης, καὶ τιμο-
 κηκῶν, ὁ μὲν, γὰρ καὶ τοῖς ὄντας βελήτοις πικρῆ, καὶ τοῖς
 μέλλοντας ἔσθ' αὐτῶν, καὶ τοῖς γρησῶντων πικρῆς
 ὅπως αὐτῶν δώσουσι δίκην, ὅδον δέκνουσι, καὶ τοῖς ἔσθ' ὅπως
 ἀδείαν γρησῶντων κηκώρησιν, ὄφισι, καὶ τοῖς μέλλον-
 σιν ἔσθ' αὐτῶν τοῖς ἀπᾶντων τῶν γονέων πικρῆς, ὅπως ἔ-
 σονται σῶν καὶ μηδὲν πείσοισι, πῆσιν ἀσρατεύας, καὶ τῶν
 πῆσιν ἀξίαν δούξ δίκην, ἡ τῶν παρῶν ἀπ', τὰ παροσμη-
 τῶν εἰς πεπιδεῖσας, ὅς, τὰ μὲν ἄλλα εἴω, ἀλλὰ τοῖς τῶν
 κηκῶν βοηδοῖς λυμείνῃ, οἳ καὶ ζῶντας ἀναγκάζουσι τοῖς
 πικρῆς τοῖς γονέας ἔεφθ, καὶ πεπιδεῖσιν ἀπᾶντων ὅπως
 τῶν νομῶν μὲν τῶν, ἀσρατεύας ἀσρατεύουσι ἡ πῶν
 οὐ κηκῶν ἀπᾶντων ἀπᾶντων δικήμοις ἀπ' νομῶν, ὅς
 τῶν κηκῶν παρῶν, παρὶ πλείονος φάμη τοῖς κηκῶν, καὶ τῶν
 κακούρησι, καὶ τοῖς ἀσρατεύοις, τῆς παρῶν ποιούμε-
 νος, καὶ δὲ τούτοις κατ' ἡμῶν νόμον τιθεῖς βούλομαι
 τῶν ἡμῶν, ἀπᾶντων ἐκ ἀρχῆς τῶν λόγων, ἀπολογῆ-
 σαι, πεπικρῶντα ἐμαυτῶν. ἐφθ γὰρ αὐτῶν ἔελεγεσθ' ἡ πῶν
 μῶν νομοθέτουτῶν, δευτέρου δὲ ὑπειπαντία τοῖς οὐσι νόμοις γρησῶντων
 εἴηκε τῶν παρῶν, δὲ ὧν βλάπτει τὴν πόλιν.

Nunc leges de publicanis vnde quaq; fugitas: & quia
 decreto Euctemonis statutum est, ut ab aranis debi-
 ta ius legib. reposcantur: propter hoc, id capat nō ad-
 scripsit. Ea machinatione, supplicium in eos consti-
 tutum, qui pecuniam publicam detinent, sustulit: &
 quia aliud nō adscripsit, tollit vniuersa populū, e-
 quites, senatum, sacra, profana. Pro quibus conatib.
 si vos, Athenienses, sapictis, punitus, meritoque sup-
 plicio affectus, exemplo alius erit, ut leges huiusmō-
 di rogent. Neque verō iudicis tantūm interroganda
 multa potestate eripit: sed republicā depeculātibus
 licentiā dat: expeditiones pro reipublica salute su-
 scipiendas, corrupit: vectigalia destruit: maleficis &
 patricidis, militiaeque defertorib. patrocinantem le-
 gem tulit: cum supplicia veteribus, & nunc ratis le-
 gib. indicta tollat. Iubent leges, quas Solon tulit, nul-
 la re similis isti legumlator: Si quis de peculatu con-
 uictus, capitis tamen dānatus non fuerit, eum vincu-
 lis addici: si quis conuictus male patetum tractatio-
 nis, in forum sese ingesserit, in carcerem conici: si
 quis militiae defertor, idē sibi iuris arroget quod hi-
 ciues habent, quorum saluum caput est, eam quoq;
 vinciri: Timocrates his omnibus impunitatem pro-
 posuit, cōstitutione vadiū carcerē demolitus. Proin-
 de mea quidem sententiā (tamen si. n. dictū fortasse vi-
 debitur insolentius: tamen eloquar, & non dissimulabo)
 vel ob hoc capite mulctandus fuerit, ut apud in-
 feros impiis legem istam ferat: nos viuentes sanctis
 & iustis ius in posterū vti patiatur. Recita istas leges

LEGES DE FVRTO, MALA
 tractatione parentum, deferta militia.

Quicquid aliquis amiserit, si id receperit, fur dupli-
 da iunctur: sin minus, decupli, * vna cū adiutoribus.
 Vnōque pede stringatur compede quinque dies, to-
 tidēque noctes, si Helia id censuerit: censere ve-
 rō liceat vnicuique, dum de litis affirmatione agitur.
 Quod si quis abductus fuerit, vel male tractationis
 parentum, vel defertae militae conuictus, vel contra
 legum interdictum eō facit ingressus, quod ei nefas
 est: vnde iuri eum vinciatō, & in Heliam intro-
 ducito. Accuset autem ex his quibus id licet, quicū-
 que voluerit. Dānatus si sit: estimet Helia, quid eū
 luere oporteat, aut soluere. Quod si pecuniaria mul-
 cta ei dicta fuerit: in vinculis teneatur, dum solue-
 rit. Similis igitur Soloni, Athenienses, legislator est
 Timocrates? Ille probiores facit, tum eos qui sunt
 improbitum qui futuri sunt: iste etiam is qui iam
 se male gesserant, viam ostendit elabendi, ne poenas
 dent: & is qui nunc sunt improbi, spem impunitatis
 proponit: & is qui futuri sunt. Ita omnes omnium
 temporum sceleratos fouet: atque id agit, ut sint in-
 columnes, & ab omnibus incommodis vidicentur.
 Eni macro quas tu poenas satis graues dares, aut qua
 ferres, ut ea ferres quae meruisti? qui (omitto cetera)
 etiam praesidia senectutis tollis. leges inquam, qui-
 bus cogantur liberi & parentes viuos alere, & defun-
 ctis iusta persoluerē. An verō te quisquā sceleratior
 inter mortales omnes existimari queat? qui, ὁ nefas-
 rium caput, pluris facere non dubites fures, facinoro-
 sos & defertores, quam patriam, & propter illos le-
 ges ferre perniciosas? Ostendim autem praesidiū
 me iam ea, quae orationis initio facturum esse sum
 pollicitus Professus enim sum, me ostensurum, istū
 per omnia teneri accusatione: primum quod contra
 leges legē tulerit. deinde quod reliquis legib. contraria
 scripserit. tertio, quod ea quibus respublica laederetur.

Congeries
 incommo-
 dorum, &
 collatio le-
 gum Solo-
 nis.

Conclusio
 per enume-
 rationem
 partium,

δότες μὲν ἔξεν, μὴ λαθόντες, δεῦν τὰ μόνον καταθέσειν
 ἂν ὑφείλοντο) ἀλλὰ ταῦτα μὲν διπλάσια καταθέσειν δε-
 σίται, δεῦν τούτων τὰ πημίματα, ἐν αἰσχυρῇ ἢ δὴ ζῶν
 τὸν ἄλλον βίον, ἀλλ' οὐ πημιόρατος ἀλλ' ὅπως ἀπλά μὲν,
 δεῦν διπλάσια, καταθέσειν παρεσκεύασε μὴδ' ὁποῦν
 εἰ ἐπιμίον ἐσαυθὲς τοῖσι τοῖς, καὶ οὐκ ἀπέχρησεν ἑαυ-
 τῷ μελλόντων αὐτῶν τὰ ἀδικεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰ τις ἀρ-
 δικτικὸς κεκολλησμένος ἴσῳ, καὶ τούτων ἀρῆκα, καὶ τοῖς ἑ-
 ζογ' αἰμίω, δεῦν τὸν νομοθετοῦντα δεῦν τῷ μελλόντων
 ἐστειλάσθαι δεῦν γίνεσθαι, καὶ ὡς ἔκαστα ἔχεν, καὶ τὰς τι-
 μωρίας ὁποῖας πινὰς ἐφ' ἑκάστοις δεῦν τοῖς ἀδικήμασιν εἴ-
 τε, δεῦν τούτων νομοθετεῖν, τὸ γὰρ δεῦν τὸ ἐφ' ἅπασιν τοῖς
 πολιταῖς κοινὸς τοῖς νόμοις πινόμεν, τὸ δὲ δεῦν τῷ γερονό-
 τῳ παραγόμεναι νόμοις, γράφειν, οὐ νομοθετεῖν δεῦν, ἀλ-
 λά τοῖς ἀδικουμένοις σαφὲν σκοπεῖται, δεῦν ὡς ἀληθῆ λέγω
 ἐν τῶν δεῦν μὲν γὰρ οὐκ ἔστι μὲν ἑάλω τῶν τῶν ὄραμένων
 γράφειν, οὐκ αἰ ἐθήκα τὸν τὸν νομον ὁ πημιόρατος, οὐδ' αἰ
 αἰ εἰς τὴν πόλιν τὰ νόμου, ἀλλ' ἔξήκει αἰ αὐτοῖς ἀπε-
 στεργῆσαι τὴν πόλιν τὰ γρήματα, τῶν ἄλλων μὴ φροντί-
 ζειν, τῶν δὲ ἐπειδὴ ἀπέφυγε τὸ μὲν ὑμᾶτερον δογμα, καὶ
 τῶν δὲ δικαστηρίου ψήφον, καὶ τοῖς ἄλλοις νόμοις, ἀκύροις
 οἷται δεῦν εἶναι, καὶ τὸν δὲ καὶ τὸν αὐτὸν νόμον, κύριον, καὶ τοῖς
 ὡ τιμωρατοῖς, οἱ μὲν ὄντες ἡμῖν κύριοι νόμοι, τοῖσι τοῖς ποι-
 οῦσι κύριοι ἀπάντων, καὶ διδδασιν αὐτοῖς ἀκούσασιν, ὁ-
 ποῖον αἰ πνομίζωσι τὸ ἀδικημα, τοιαύτη δεῦν τὸ ὑδι-
 κηκὸς κεχρησθαι τῆ ὀργῇ μέγα, μεγάλη μὲν, μικρὰ
 ὅταν γὰρ ἢ, πημιόρατος, ἢ ἄποπασα, τὸ τιμῶν ἐπι τού-
 τοῖς γίνεσθαι, οὐ τὸν τὸ παθεῖν ἀραιεῖς, τὸν δεῦν μὲν
 ἀφίεις, καὶ ταῦτα, πημιόρατος κλέπταις, τοῖς ἰεροσουλῶν, τοῖς
 παρὰ τοῖς, τοῖς ἀδρόφοις, τοῖς ἀσρατεύτοις, τοῖς λεί-
 πυσσι τὰς τάξεις τοῖς τοῖς γὰρ πάντας σαφῆς τὰ νόμου, καὶ
 τοῖς τοῖς ἐν δημοκρατία νομοθετεῖν, μὴδ' ἑαυτῷ ἰερεῖν
 μὴδ' ἑαυτῷ δημο νομοθετεῖ, ἀλλ' ἑαυτῶν εἶπον ἀρ-
 τήρας πῶς οὐ δικαίως δεῦν τῆς ἐχάτης πημιόρατος τυχεῖν, οὐ
 γὰρ δεῦν ἔρε γὰρ ὡς τοῖς τοιοῦτοις οὐ καὶ φερσῆκει καὶ οἱ
 νόμοι καλῶσιν τοῖς μεγίσταις πημιόρατος εἰσὸς εἶναι
 οὐδ' ὡς οὗτοι ἑαυτῶν εἶρηκε τὸν νόμον, οὐ καὶ κλέπτει καὶ
 ἰερεῖσιν εἰσι τὰ μὲν ἰερεῖ, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ, καὶ τὰς
 πημιόρατος, τῶν ἄλλων θεῶν σεπυλικότες, καὶ αἰ τὸ
 ἀποδοῦναι, αὐτοὶ ἔχοντες, τὰ δὲ ὅσα, αἰ ἐγίνετο ὑμᾶτε-
 ρα κεκολληότες, δεῦν φέρει τὸ τοσοῦτον αἰ τῶν ἰεροσουλῶν
 τῶν ἄλλων ὅτι τῶν ἀρχῶν, οὐδὲ αἰ μὲν γὰρ εἰς τὴν ἀκρό-
 πόλιν, δεῦν αὐτοῖς, οἷμα δὲ τὸν Δία τὸν ὀλύμπιον, ὡ ἀν-
 δρες δικασταί, οὐκ ἀπὸ ταυτομάτου τῶν ὑβερν καὶ τῶν
 ἑαυτῶν ἀπὸ ἐπιλαθεῖν ἀδρόφον, ἀλλ' ἑαυτῶν τῆς θεοῦ
 ἐπιπεμφθεῖσαν, ἢ ὡς περ οἱ τὰ ἀκροθήρια τῆς νίκης
 ἀποδοῦναι, ἀπώλοντο αὐτοὶ ὑφ' αὐτῶν οὕτω καὶ οὕτω
 αὐτοὶ αὐτοῖς δεῦν δικαστοῖς ἀπώλοντο, καὶ τὰ γρή-
 ματα καταθέσειν διπλάσια κατὰ τοῖς νόμοις, ἢ δε-
 θεῖν, βούλομαι δεῦν ἡμῖν, ὁ μέγιστος λέγων δεῦν τούτων
 εἰς δεῦν μὲν, εἰπεῖν, δεῦν οὐ τὸ δεῦν νόμου, δεῦν δεῦν
 καὶ ταυμασθὸν ἡλικον, δεῦν γὰρ, ὡ ἀδρες δικασταί, τοῖς
 μὲν τὰ τέλη ἀνομιόροις, ἔγραψε τὰς πημιόρατος εἶναι, εἰ
 μὴ καταβάλωσιν τὰ γρήματα, κατὰ τοῖς νόμοις τοῖς
 φερσῆσαι, ἐν οἷς καὶ ὁ δεῦν μὲν, καὶ ἢ διπλοσία γέγρα-
 πται, αἰ εἰς τοῖς, οἱ δεῦν τὸ ζημιόρατος ἐπι τῆ ὀργῇ, αἰ-
 κόντες ἐμὲ τὸν τῶν πόλιν ἀδικήσαντο τοῖς δεῦν ὑφ' αἰερε-
 μῶν τὰ τῆς πόλεως, καὶ ἰεροσουλῶν τὰ τῆς θεοῦ,
 τὸν δεῦν μὲν ἀφίεις, καὶ τοῖς εἰ μὲν ἐλάττω τούτοις ἀδικεῖν ἐκείνων νομίση φήσας, ἀνάγκη μείνεσθαι σε ὁμολογεῖν.

A furum prouentum eo quidem pacto fore censuit, si
 caelato furto fuerentur, deprehenso tantūdem dun-
 taxat soluerent, quantum sustulissent, sed cum duplū
 oportere soluere, tum in vinculis habitū supra mul-
 ctam hāc, quod vita reliquum fuerit, exigere cum in
 familia. Non ita Timocrates: sed & hoc effecit, ut sim-
 pla soluantur, quae dupla solui conueniebat, neque
 ad haec vlla poena adiciatur. Neque satis habuit ini-
 quissimum facere decretum pro iis qui peccaturi es-
 sent, nisi etiam ob delicta iam multatos, poenis exe-
 misset. Atqui ego putabam legislatoris id esse offi-
 cium, futuris de rebus quae fieri oporteat, & qualia
 singula esse & quibus poenis iniurias singulas coher-
 cere deceat, his demum de reb. cōstituire. Hoc. n. est
 leges ferre, quae pari aequitate oēs ciues cōprehēdat.
 Sed de praeteritis scriberendū verò nō est ferre leges,
 sed fouere nocentes. Considerate verò in hęc intuen-
 tes, quā aequa dicam. Nam si Euclemoh violatū
 legū damnatus esset, nō tulisset legem istā Timocra-
 tes, neque hac lege fuisset opus republice: sed satis
 ipsi habuisset peculatu suo frui, quicquid de aliis fie-
 ret. Nunc, cum sit absolutus, veltram sententiam &
B iudicij suffragium, reliquasque leges sine autoritate
 esse oportere censuit: suam & suae legis autoritatem
 esse oportere magnam. Atqui Timocrates, ea leges
 quas firmas & ratas habemus, omnē suam autorita-
 tem in hocce conuertit, illisque potestatem dant, ut re
 audita, quale facinus iudicauerit, tali eiga fontem e-
 tiam ira cōmoueat: si magū n. agna: si paruū,
 parua. Nam cum in eo res est, ut statui debeat, quid
 ut veluendum, vel soluendum: aestimatio multae pe-
 nes hos est. Tu verò poenas corporum sustulisti, vin-
 culis remissis. Quibus verò id est turibus, sacrilegis, par-
 ricidis, homicidis, emanforibus, ordinum, desertori-
 bus. hos. n. omnes ista lege tueris. Enimvero quisquis
 leges ferens in libera ciuitate, neque sacrorum, neque
 populi rationem habet, sed eorum hominum quos
 modo dixi: an non vltimū supplicium probè com-
 meruit? Nec. n. hoc dicet scilicet, quoniam & oporteat,
 & leges iubeant, huius generis homines grauissimis
C poenis coerceri: aut eos quibus ista lex patrocinetur,
 nō esse & fures, & sacrilegos, qui facia. tum decimas
 Minerue, tum reliquorum deorum quinquagesimas
 diripuerunt: eaque nō reddunt, sed ipsi detinent: &
 publica quae ad vos pertinebant, suffurati sunt. Tan-
 to autem grauius est eorum sacrilegium, quā alio-
 rum, ut quod factum oportuit, eam pecuniam pror-
 sus in arcem non retulerint. Quare (Iouem Olym-
 pium testor) Iudices, non fortunò Androtioni petu-
 iat: iam istam & insolentiam esse abortam existimo:
 sed ira dea inflictam: ut, quemadmodum hi, qui do-
 naria victoriae consecrata conciderunt, ipsis suis ma-
 nibus perierunt: sic & isti collisionibus suis, & iu-
 diciis, quorum ipsi moderatores sunt, perirent: &
 aut duplum pecuniae soluerent secundū leges, aut in
 neruum irent. Exponam autem vobis, quid interim
 dum haec dico, in mentem mihi venerit de lege ab
 isto lata: absurdum certè quiddam atque mirificissi-
 mum. Nam iste, Iudices, vestigalium redemptoribus
 poenas, secundum priorē leges, si pecuniam nō sol-
 uerent, scripsit esse infligendas: quibus & vincula, &
 dupli solutio continentur, in eos homines constituta,
 qui ob contractum in e nprione damnatum, non
 volentes fraudaturi eiāt rempublicam. Eos verò qui
 & ararium depeculantur, & deam sacrilegiis compli-
 ant, vinculis liberauit. Quod si istos minus tibi vi-
 deri dices iniurios: necesse erit, ut infanire te fateare.

sed quia ipse magna pecunia litem sibi contra aesti-
 marat, & pauld̄ plura suffragia tulerat, ignominia
 notasse tamen: eandem iracundiam etiam contra
 istum nunc concipite: illud super hæc omnia cogitan-
 tes, quidnam vobis accidisset, si iste vnus homo lega-
 tionem vobis obiisset, Nihil enim esse puto, quo ab-
 stinisset. Videtis nimitum eius ingenium. Nam
 lex quam rogare fuit ausus, mores eius ostendit. Nar-
 rabo autem vobis, Iudices, quo pacto Locris leges
 ferre soleant, nihil enim vobis nocuerit exemplum
 aliquod audiuisse, tale præsertim, quo laudata respu-
 blica vitur. Nam illi vsque adeo censent veteribus
 legibus vtendum, & instituta patria ornanda esse:
 non ad cuiusvis libidinem & iniuriarum impunita-
 tem leges ferendas: vt si quis legem nouam rogare
 velit, collo in laqueum inserto id facere cogatur.
 Quæ lex si honesta & vtilis videretur: autor eius viuit
 & abit. sin minus: perit, constricto laqueo. Proinde
 nouas rogare leges non audent: sed veteribus reli-
 giosè vtuntur. ac longissimo tempore, Iudices, vna
 lex apud eos noua perlata esse fertur. Nam cum ibi
 receptum esset, si quis excussisset alteri oculum, vt &
 ipsi oculus excuteretur, nec id supplicium vlla redi-
 mi pecunia posset: quidam comminatus fertur ini-
 micus inimico, vnum oculum habenti, se illi eum v-
 num oculum excussurum. Eas minas luscus ille egrè
 ferens, cum sibi in cecitate vitam morte acerbiorē
 fore putaret, fertur ausus esse ferre legem: Si quis o-
 culum lusco excusserit, illi contra vtrunque cripien-
 dum: vt pari calamitate vtrique conficiantur. &
 hanc solam legem sanxisse feruntur Locrenses am-
 plius quam ducentis annis. At vestri oratores, Iudi-
 ces, primùm singulis ferè mensibus, leges sibiipsis
 conducibiles ferunt. Deinde ipsi homines plebeios
 in carcerem ducunt, quando cum potestate sunt: i-
 dem ius in se valere non patiuntur. Denique Solon-
 is leges olim approbatas, quas maiores nostri sei-
 uerant, ipsi abrogant: suis quæ lædendæ reipublicæ
 sunt, vos vt oportere censent. Nisi igitur istos punie-
 ritis: primo quoque tempore multitudo belluis istis
 seruire cogetur. Neque verò vos præterit, Iudices, si
 acriter animaduertatis, minus eos improbos futu-
 ros: sin minus, multos fore petulantes: qui dum vestri
 studium & reipublicæ simulant, vos ludificantur. Vt
 autem de ea lege aliquid dicam, quam eam exem-
 pli vice allaturum audio, ac dicturum, se illam imi-
 tatum & secutum, qua continentur: Non vinciam vl-
 lum Atheniensem, qui vades dederit tres, eiusdem
 census: nisi quis ad urbem prodendam, aut popula-
 rem statum abrogandum conspirauerit, aut emptor
 vectigalium, aut sponsor, aut coactor, pecuniam
 non numerarit: audite me de hac etiam. Non e-
 nim dicam, ipsum Androtonem in carcerem ciues
 duxisse, & vinxisse, hac lege non abrogata: sed illud
 edocebo vos, quam obrem hæc lex lata sit. Est enim
 constituta, non in eorum gratiam, de quibus iudi-
 cium factum est, qui causam in prætorio dixerunt:
 sed propter eos, qui nondum in iudicium venerunt:
 ne aut propter vincula suam causam incommodius
 agant, aut profus imparati circumueniantur. Iste ve-
 rò, quæ his, qui causam non dixerunt, patrocinan-
 tur, quasi ad omnes pertinerent, apud vos dicturus
 est. Sic autem ego rem explicabo, vt me vera loqui,
 euidenter intelligatis. Nec enim si ita esset, Iudices,
 vobis liceret pronunciare, quid sit luendum, aut solu-
 dum. Nam luendi verbo etiam vincula continentur.
 Nō igitur, inquam, licuisset, vinculorum meminisse:

Exemplū
 Locrensiū
 in ferendis
 legib. cum
 licetia ora-
 torum cō-
 paratum.

Refutatio
 legis, quæ
 se Timocra-
 tes imitatu-
 esse profi-
 tetur.

ρημῶν μέλλει πρὸς ὑμᾶς λέγειν. ὡς ἡ σαφῶς γνώσεσθε ὅτι ἀληθῆ λέγω, ἐγὼ ὑμῖν ἐρῶ. οὐτὲ γὰρ, ὡς ἄνδρες δικασ-
 τῶν, ὄξυ ὑμῖν πρᾶν, ὅτι γρηῖ παρθεῖν, ἢ δροπίσαι. ἐν γὰρ τῷ παρθεῖν καὶ ὁ δεισμός ἐνικῶν οὐκ ὄξυ δεισμῶν πρᾶνται.
 οὐτ

A
 χρηματῶν ἢ πολλῶν, αὐτὸ ἐκείνου ἀπὸ πτωχότητος παρ-
 ολίγας ψήφοις ἠπλώσατε. ταύτην τὴν ὀργὴν καὶ νῦν ἐπὶ
 τοῦτον λαβετε. ἐκείνο πρὸς τοὺς ἀπαντες ἐπισημα-
 τες, πῶς αὐτὸ ἐπάθετε ὑπὸ τῷ αὐτῷ, εἰ οὐκ εἰς ὧν ἐφορῶ
 βόυσεν ὑμῶν ὁμοίωμα γὰρ οὐδὲν τοιοῦτον εἶναι, ὅπου αὐτὸ ἀ-
 πέχετο. ὁρᾶτε δὴ τὴν δόξαν αὐτῶν. ὁ γὰρ νόμος, ὃν ἐπὶ
 μισεθῆναι, τὸν ἑσῶσαν αὐτῶν δέικνυσι. βούλομαι δὲ ὑμῖν,
 ὡς ἄνδρες δικασταί, ἐν λοκροῖς ὡς νομοθετεῖσι, διαγί-
 νασθαι. οὐδὲν γὰρ χεῖρας ἐσεσθε πρὸς ἀδελφούς, πᾶσι καὶ
 ἄλλως τε καὶ ὡς πόλις δνομουμένη γρηῖται. ἐκείνῃ γὰρ
 οὕτως οἰοῦμαι δεῖν τοῖς πάλαι καὶ μὲν γρηῖται νόμοις, καὶ
 τὰ παλαιὰ πρὸς ἀλλήλους, καὶ μὴ πρὸς τὰς βουλήσεις, μηδὲ
 πρὸς τὰς ἀδελφύσεις τῶν ἀδικημάτων νομοθετεῖσθαι, ὡς
 τε αὐτὸς βούληται νόμον καμὸν πρᾶναι, ἐν βροχῶν τὸν
 ἑσῶλλον ἐχὼν νομοθετεῖ. καὶ εἰ μὲν δόξα καλὸς καὶ γρη-
 σιμος εἶναι ὁ νόμος, καὶ ὁ πρᾶν καὶ ἀπέχεται, εἰ δὲ μὴ πρᾶ-
 νικεν ὅτι παρὰ τὸν νόμον πρᾶν βροχῶν. καὶ γὰρ τοὶ κρηνοὶ
 μὲν οὐ πολὺ πρᾶναι νόμοις τοῖς δὲ πάλαι καὶ μὲν γρηῖται
 ἀκρίτως γρηῖται. ἐν πολλοῖς δὲ πρᾶν ἔτεσι, ὡς ἄνδρες
 δικασταί, εἰς λέγειται παρ' αὐτοῖς νόμος καμὸς πρᾶναι.
 ὅπως γὰρ αὐτὸν νόμον, εἰ μὴ πρᾶν ὀφθαλμῶν ἐκκόψῃ, αὐτῶν
 κόψαι πρᾶναι τὸν αὐτῶν, καὶ οὐ χρηματῶν τιμῆσεως
 οὐδὲ μίας ἀπειλήσεως πρᾶν λέγεται ἐξ ἑσῶ ἑσῶ. εἰ μὴ ἑσῶ
 πρᾶν ὀφθαλμῶν, ὅτι αὐτῶν ἐκκόψῃ τὸν τὸν ἐκκόψῃ
 δὲ ταύτης τῆς ἀπειλῆς, χαλεπῶς ἐνεργῶν ὅτι ἐκκόψῃ
 μος, καὶ ἡσῶν ἀβίατον εἶναι αὐτῶν τὸν βίον τῶν πα-
 ρόντων, λέγεται πολὺ πρᾶν νόμον εἰσενεγκῆν, εἰ μὴ εἰ μὴ
 γρηῖ ὀφθαλμῶν ἐκκόψῃ, ἀμφὺ ἀπεκκόψαι πρᾶναι
 ἵνα τῆ ἴση συμφορᾷ ἀμφοτέρω γρηῖται. καὶ τὸν μὲν
 λέγεται λοκροῖς δεῖται τὸν νόμον ἐν πρᾶναι, ἢ δεισ-
 σίως ἔτεσι. οἱ ἢ παρ' ὑμῖν ῥήτορες, ὡς ἄνδρες δικασταί,
 πρᾶναι μὲν ὅσοι μὲν μὲν δέουσι νομοθετεῖν τὰ ἐκ-
 τῶν συμφορῶν. ἐπειτα αὐτοὶ μὲν τοῖς ἰδιώταις εἰς τὸ
 C
 δεσποτικῶν ἀρῶσιν, ὅταν ἀρχῶσιν. ἐπ' αὐτοῖς δὲ ἐκ ὀ-
 οῦται δεῖν τὸ αὐτὸ δικαστῶν εἶναι τῶν ἐκκόψῃ τοῖς μὲν ἢ ὀ-
 λωγος νόμοις τῶν πάλαι δεδωκεσθαι ἀνδρῶν, οἷς οἱ πρᾶν-
 νοὶ ἐσῶσιν, λύουσιν αὐτοῖς τοῖς δὲ αὐτοῖς, οἷς ἐσῶ ἀδικῶν
 τῆς πόλεως πρᾶσαι, γρηῖται ὑμῶν οἰονταί δεῖν. εἰ οὐ μὴ
 πρᾶναι τῶν τοῖς οὐκ αὐτῶν τὸ πρᾶναι τῶν τοῖς
 τοῖς πρᾶναι δαυλεῖον. εἰ δὲ ἴτε, ὡς ἄνδρες δικασταί, ὅτι
 εἰ μὴ σφόδρα ὀργίζησθε, ἢ τὸν ἀσπληγανούσιν. εἰ δὲ
 μὴ, πολλοῖς τοῖς ἀσπληγῶν ὀργίζησθε καὶ τοῖς ὑβρῶν
 ὑμῶν, ὅτι τῆ τῆ φιλοπρᾶναι πρᾶναι. ἵνα δὲ καὶ πρᾶ-
 εἰ ἐκείνου ἀπὸ τῶν νόμων, ὡς ἄνδρες δικασταί, ὡς ἀκούω
 μέλλει πρᾶναι γρηῖται γρηῖται τοῦτον, καὶ φησὶν ἀν-
 λουδον αὐτῶν πρᾶναι, ἐν ὡς ἰνὸν δὲ δῆστο ἀδελφῶν
 οὐδὲ αὐτῶν, ὅς αὐτῶν ἐγγυητῶν ἑῖς καὶ τῆ, τὸ αὐτὸ τέλος πρᾶ-
 λουδῶν πρᾶναι εἰ μὴ πρᾶναι πρᾶναι τῆς πόλεως, ἢ ὅτι
 πρᾶναι τῆ δῆμου σωτηρίαν ἀλλῶ, ἢ τέλος πρᾶναι, ἢ
 ἐγγυητῶν, ἢ ἐκκόψῃ, καὶ καταβάλλῃ ἀκούσατε μου
 καὶ πρᾶναι τούτου. οὐ γὰρ ἐσῶ, ὅτι αὐτῶν ἀνδρῶν ἢ γρηῖ τὸ
 δεσποτικῶν, καὶ εἰ μὴ τούτου κειμένου τῶν νόμων ἀλλῶ
 εἰ οἷς κείται ὁ νόμος οὐκ εἶναι, διδάξω ὑμῶν. οὐ γὰρ, ὡς ἄν-
 δρες δικασταί, ἐκκόψῃ τοῖς κρηνοῖς καὶ ἡσῶν μὲν κεί-
 ται, ἀλλῶ ὅτι τοῖς ἀκρίτοις, ἵνα μὴ ὄξυ τὸ δεῖν εἶναι, γρηῖται ἀ-
 ναγκάζοντο ἀγωνίζεσθαι, ἢ καὶ παντῶν πασῶν ἀδικημάτων
 εἶναι ὄξυ ἢ, ὡς ὅτι τοῖς ἀκρίτοις κείται, ὡς πρᾶναι πρᾶναι
 οὐτ

πορταγωγεί πούτω γράμματα ἢ λιμμάτων, ἔπολ-
 λα ἢ ἡμετέροι κέλλοφε μὲν τούτου γράμματα, ποι-
 εῖσθε, καὶ τοῖς δικασταῖς, καὶ τοῖς ὑπηρέταις, ἀκολου-
 θεῖν μὴ ἑαυτῶν εἶτ' ἔχον τουτουσί, ἢ γ' ὅπῃ ταῖς ἡμετέρας
 εἰκίας, καὶ σὺ, ὡς πῶς κεῖσε, σικυνολοῦθεις μόνον ἢ ἢ
 σικυνολόων δέκα ὄντων, καὶ μηδὲς ὑπολαμβάνετε
 με λέγειν, ὡς οὐ γὰρ εἰσπράττειν τοῖς ὑφείλοντας.
 γὰρ γὰρ ἀλλὰ πῶς, ὡς νόμου ἀγορεύει ἢ ἢ ἀλ-
 λα σέθεν. τὸ γὰρ ἐστὶ δημοτικόν. οὐ γὰρ ποσῶν,
 ἀλλὰ ἀδελφοὶ, πάντες ταλάτων ὑμῶν, ὧν οὗτοι τότ'
 εἰσπράττει, τὰ δέντων ὠρέθητε, ὅσον βέβλαφθε, ποιού-
 ντων ἐσθλῶν εἰς τὴν πολιτείαν εἰσαγομένων. εἰ γὰρ θέλε-
 τε ἐξέτασθαι, τίνας ἐκείνων μάλιστα ἀπὸ πρὸς ἐλπίτο ἐν δημο-
 κρατία ζῆτε, ἢ ἐκ ὀλιγαρχίας; τὰ τ' ἀδελφοὶ πορταγωγεί-
 ται, ὅπ' αὐτὰ πορταγωγεί ἐστι ἐν δημοκρατία. ὅπ'
 ἡδὲ πορταγωγεί ὅπ' οἱ βούλεσθε ὀλιγαρχίας πολλὰ ἀσελ-
 γήσετε, καὶ δεινότερα ἐποιεῖν οὗτοι, ὡς ἀλάττω. ἀλλὰ
 πῶς οὐκ οἶδ' ὅπ' ἔστι τ' εἰς ἀκούειν, ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ τοῦ
 πορταγωγεί, ὡς ἐστὶν ἀκούειν, οὐδὲς ἐστὶν ὅς τις ἀπεισερότο τὸ
 σκώματα, εἰ τις ἐαυτὸν οἶκοι κρύψειν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ
 κρυπτερόν μὲν ἢ εἰς ἀκούειν, ὅπ' οἱ ἐκ τ' ἀγορεύει, ἀδί-
 κως ἀπὸ τῶν. οὗτοι πορταγωγεί τὸ σκώματα ἐποίη-
 σαντο ἐκείνων τῆς αὐτῶν πονηρίας, ὡς ἐν δημοκρα-
 τία πολιτῶν οἶκοι, τὴν ἰδίαν οἰκίαν ἐκείνων δεσμο-
 τήθειον κηδεύσαντες, ἀγορεύει τοῖς ἐκείνων ἐπὶ ταῖς οἰκίαις.
 καὶ τοῖς, ὡς ἀδελφοὶ δικαστῶν, τί οἴεσθε ὅπ' ἀνδραποδισ-
 τῆς, ἢ καὶ πλοῦτος πολλὴ ἀνελκώς, καὶ τὴν ἴσως ἐξοπὸν
 ἀκούειν οὐκ ὀρεσθῶν ἀργυρίου μὴ μόνον εἰς τὴν ἀγο-
 ραὴν φοβεῖται ἐμβαλεῖν, ἀλλὰ καὶ οἶκοι κρύψειν ἀσφα-
 λές ἢ ὅπ' ὅπ' ἐστὶν ἀκούειν ἀδελφοῦ ἢ ἢ ὄν οὐδὲ
 ὑπερὶ αὐτῶν δίκην εἶν λαβεῖν τὰ πορταγωγεία καὶ βε-
 βιωμένα μὴ πρὸς τῆς πόλεως εἰσπράττειν εἰ-
 σπράττει, καὶ τοῖς εἰ τις ἐροῖται ἀπὸ τῶν, ἢ σὺ, ὡς πῶς κεῖσε. τ'
 ἐπιμένετε τούτων καὶ σικυνολόων, ταῖς εἰσπράττει πόρτων τὰ
 κτήματα, ἢ τὰ σώματα ὑφείλεις; τὰ κτήματα φήσαντ'
 ἀπὸ, εἰπερ ἀληθῶς λέγειν βούλοισθε. ἀπὸ γὰρ τούτων εἰσπρά-
 ττειν, τὴν οὐκ ἐστὶν, ὡς καὶ οἱ σικυνολόων ἀδελφοῦ,
 ἀκούειν τὸ τὰ χορὶα δημοῦ εἶν, ἔταῖς οἰκίας, ἔταῖς
 ἀπορραφῆν. εἰδὲτε καὶ ὑβρίζειτε πολίτας ἀδελ-
 φους, καὶ τοῖς ταλαπύροις μετόχοις; οἷς ὑβρισι-
 κάπειν ὑμεῖς, ἢ τοῖς οἰκίαις τοῖς ἐαυτῶν κηδεύετε.
 καὶ μὴ, εἰ θέλετε, σκέψασθε παρ' ὑμῶν αὐτοῖς, ὡς ἀ-
 δελφοὶ δικαστῶν, τί δοῦλον, ἢ ἐλεύθερον ἐστὶν ἀδελφῶν; τὸ
 γὰρ μέγιστον ἀδελφοῖς, ὅπ' οἱ μὲν δοῦλοι τὸ σώμα, ἢ ἢ
 ἀδικημάτων ἀπὸ τῶν ὑφείλων ὅπ' οἱ ἐλεύθε-
 ροὶ, ὡς τὸν τὸ πορταγωγεία κολάζειν. οἱ γὰρ τούτων
 τῶν εἰς τὰ σώματα, ὡς ἀπὸ ἀνδραποδιστῆς, ἐποίησαν τὰς
 τιμωρίας, οὐτὸ δὲ ἀνίστως καὶ πλεονεκτικῶς ἔχε πορ-
 τῶν ἀνδροτίων, ὡς τὸ τὸ μὲν αὐτῶν παρταγωγεί δειν-
 ῶς δημοσία δέντα ὅπ' οἱ κηδεύετε ἐν τῶν δεσμοτηρίων,
 μὴ τὰ πορταγωγεί ταῦτα, μὴ τε κηδεύετε, ἀπὸ δέντα, τὴν γ'
 ἀλλὰ πολιτῶν, τὸν μὴ δυνάμενον τὰ ἑαυτῶν θεῖναι οἱ-
 κῶν, εἰς τὸ δεσμοτήθειον ἀρθέντα ὑφ' ἑαυτῶν, δεδύ-
 ονται, καὶ πορταγωγεί ἢ μὲν πολλὰν ἢ μὴ τὸτε, ὅτε
 τὴν διπλάσια εἰσπράττειν, οὐδὲ ἀν παρ' ἐνός λαβῆν ἢ εἰς ἀλλήλων ἐργυνητῶν, μὴ μέχρι τῆς ἐνάτης πορταγωγεία.
 ἀλλ' οὐδὲ μὴ ἢ ἐμέσας ἀλλ' ἢ διπλά τα κηδεύετε εἰς καταβαλεῖν, ἢ πορταγωγεία δεδέσθε. παρεδίδοτε γ'
 ὅπ' οἱ ἐδέσθε, τὸ οὐκ ὠφληκότα ἐν τῶν δικαστηρίων, ὡς ὅπως ὧν ἀν ὑμεῖς καταγνώστε, ἀδελφοὶ περιῖωσιν, ὑπεύ-
 ρητοι αὐτῶν ποιήσαντες, ἰόμον εἰσπράττειν ἐπόλησεν. ἀλλ' ὅμως καὶ τὰς κηδεύετε φήσαντες ὑφ' ὑμῶν πορταγωγεία.

A per quæ suo quæstui consulebat, isto sordium conci-
 liatore utens, & multa vobis furabatur. Hoc adiuto-
 re Undecimuiros & quæstores vrbanos, & mini-
 stros comitari se decreto iubebat: deinde iis satelli-
 tibus vestras ædes inuadebat. Et tu Timocrates so-
 lus è collegis, quorum numero decem erant, eum
 affectabare. Neque verò me quisquam putet dicere,
 non exigendum fuisse ex alienum. Fuit enim exigē-
 dum: sed quomodo? vt lex iubet, * aliorum causa. nā
 hoc populare est. Neque enim tantum, Atheniēses,
 quinque talenta per istos extorta vobis profuerunt:
 quantum tales consuetudines in urbem introductæ
 nocuerunt. Nam si spectare velitis, quomobrem
 aliquis in Democratia venire malit quàm in Oligar-
 chia: hoc statim ante omnia in promptu erit,
 quòd in Democratia omnia sunt humaniora. Istos
 aut multo petulantiore & crudeliora designasse, quā
 in vlla vsquam oligarchia fieri soleāt, præteribo. sed
 quando vnquam in vrbe nostra maior inhumanitas
 grassata est? nec sub triginta tyrānis, õnes vos dictu-
 ros, compertum habeo. Tū enim nemo fuit, cui non
 conferuare vitā licuerit, si se domi abdidisset. sed ob
 hoc triginta tyrānos accusam, quòd homines in fo-
 ro, per iniuriā cõprehēsos, violēter abducebāt. Isti
 aut tāto illorū improbitatem interuallo superarunt,
 vt in democratia rempublicā gerentes, abductis Un-
 decimuiris, suas cuique ædes in carcerem conuerte-
 rent. Quid igitur animi habuisse censetis, Iudices, ho-
 minem pauperem, atque adeò diuitē etiam, sumpti-
 bus exhaustū, imò etiā aliqua fortasse probabili de
 causa præsentī pecunia carentem: cū nõ modò in fo-
 rū p̃gredi nõ liceret: sed nec domi se tutò manere,
 posse cereret: earumque rerū autor esset Androtiðs,
 quē sua facinora & antea vitæ ratio, nec sibi fa-
 ctas iniurias vlcisci iudicio, nedum nomine ciuitatis
 tributa colligere patiebantur? Atqui si quis eū inter-
 rogaret, aut te, Timocrates, laudatorē istorum & ad-
 ministrum, corporā ne tributa debeant, an possessio-
 nes? possessiones dicetis, si modò fateri vera voluerit-
 is. Nā de his tributa pendimus. Cur igitur mortaliū
 omnium improbissimi, om̃issa prædiorum & ædium
 publicatione, & taliū rerum proscriptione, vincie-
 batis, & cõtumeliis afficiebatis homines ciues, & mi-
 seros inquilinos: quib. vos libidinosius insultastis quā
 vestris mancipiis? Atqui si apud vos ipsi consideretis,
 Iudices, quāti referat ingenuū esse, an seruū: illud ma-
 ximū discrimen reperietis, quòd serui quicquid com-
 miserunt, corpore luere coguntur: ingenui aut hoc vl-
 timum puniri debet. Isti verò contra, pœnas corpori
 bus ciuiū, quasi mancipia essent, inflixerunt. ac tam
 iniquē, tam impotenter vobiscum egit Androtiðs, vt
 patrē suū æris alieni causa in carcere publicè vincitū,
 oportere censuerit eo nec dissoluto, nec iudicio libe-
 ratū, aufugere: reliquorū ciuiū, si quis sua debita nu-
 m̃itate nõ posset, eū ex ædibus suis in carcerē à se du-
 ctum vinciri. Et Timocrates à nemine profus nostrī
 ordinis plebeio homine cūm duplum extorqueret,
 vades accipere voluit: non modò non ad nonum se-
 natus conuentum, sed ne ad vnum quidem diem: sed
 aut dupla pecunia annumeranda erat, aut vinciri
 statim oportebat, atque vndecimuiris iste iudicio
 non conuictum eo tempore tradebat. Nunc ve-
 rò, vt quos damnaueritis, hi liberi obambulent,
 legē ferre non dubitauit, eāque cū suo periculo. Sed
 tamē & hæc illa se vestri fecisse studio dictitabūt.

Vos igitur concedetis in vestram gratiam ea esse facta, & audacia atq. improba istorum facinora aequis animis feretis? Atqui odio vestro potius quam vita digni sunt id genus homines. Nam qui aliquid publico nomine administrat, & vestram clementiam experiri studet: eum huius civitatis moribus praeditum esse decet. ij verò qui sunt? Imbecillium misereri: firmorum & potentium petulantiam cohercere: non crudeliter grassari in plebem miseram: semper adulari & colere potentiores. Id quod tu facis Timocrates: ob quae merita hi merito, ne audita quidem excusatione tua, morte potius te mulctarent, quam in gratiam Androtionis dimitterent. Iam eos nec in exigendo aere alieno vestrum spectasse commodum: id quoque vobis statim declarabo. Si quis enim vos roget, utrum nocentiores reipublicae putent agricolas & parcos, qui propter educandam sobolem, domesticosq. sumptus, & alia munera publica, tributa non praestiterunt: an verò qui pecuniam eorum qui conferre voluerunt, & a sociis nostris acceptam, furantur & perdunt: non tanta futura est, quamvis fronte perficuerint, eorum audacia, ut dicant magis esse iniurios qui sua rerineant, quam eos qui tempore deperculentur. Quis sit igitur, Timocrates & Androtion, cum amplius triginta sint anni: ex quo vestrum alter quidem in reipublica gerenda versatur, & hoc spatio temporis multi duces urbem laeserint, multi item oratores, qui apud hos causam dixerunt, quorum alij ob scelera interfecti sunt, alij voluntario exilio, stimulante scelerum conscientia, sese imminente exitio eripuerunt: ut neminem talem alteruter vestrum accusarit, aut saltem dolere se de iniuriis civitati factis ostenderit? Hic quidem vos nostri gessisse curam apparet, cum multi exagitandi fuerunt. Horum factorum causam requiritis, Athenienses? dicam vobis. Ex iniuriis, quibus vos quidam afficiunt, fructum ipsi vna capiunt, & de tributis suffurantur, & ob avaritiam inexplabilem bifariam fruuntur reipublica. Neque enim expeditius est multorum & minutis in rebus quam paucorum & in magnis delinquentium suspicere inimicitias: neque popularius scilicet, multitudinis, quam paucorum quorundam peccata cernere. Sed in causa hoc est, quod ego dico. Vos igitur his animadversis, animoque infixis: quicumque peccarit, eum ubi deprehensus fuerit, punietis: neque quantum temporis intercesserit, considerabitis: sed utrum talia fecerint. Nam si nunc aequis feretis animis ea, quae tum egeretis: per iracundiam illos non ob factas vobis iniurias mulctasse vos putabunt. Nam iratorum est, eum a quo molestus affectus est, subito impetu vicisci: laesorum, quoadcumque socii nati fuerint, tum in eum vindicare. Non igitur decet, ut nunc delinquenti, tum dato iureiurando neglecto, vobis ipsis praeter ius & equum gratificati esse videamini. Odio persequendi sunt, neque audienda vox est eorum qui reipublica hoc modo gesserunt. At hercule, in his solis functionibus tales sese praebuerunt: alia verò sunt, quae recte administrantur: imò in aliis rebus tales in vos extiterunt, ut ob haec quae audivistis, minimo sint odio digni. Quid enim a me dici vultis? sacra vasa quo modo refecerint? & ut coronas destruxerint? aut elegere illam phialarum confectioem? Nam vel ob haec, si nulla re alia reipublica lesisset, ter, non semel mihi comeruisse mortem videtur. Nam & sacrilegij, & impietatis & peculatus, & omnium atrocissimorum scelerum rei sunt. Multa igitur ex his orationibus, quibus vos decipit, Androtion, praetermittam. sed folia coronarum fluxa esse autem: non quod vobis leudeo eipio; ta pompeia ois episeidankomi; kaj tlv tlv sephanon kadareon; tlv tlv phialarum poion tlv kalw; all' oti toutois ge, ei mhden allo hdikou tlv kolin, eis oux apax dikaios an mou tethnana dokousi. kaj rd ierousia, kaj asebeia, C klopē, C pasi tois denotatois eisin enoroi. ta mh ouw polla on lezon umas ephenakizen androton, wsdaleifw. phosas j dporrein ta phylla tlv sephanon.

A εἶτα ταῦτ' ὑμῖς ἐφ' ἑαυτοῖς ἀαδίξετε ἑαὐτὸν ὑμῶν πεπεραχθῆαι, καὶ τὰ τῆς τοῦ πονηροῦτος καὶ ποιη-
 είας ἔργα ὡς οἴσεται, ἀλλὰ μισεῖν ὀφείλετε τοὺς
 τοιοῦτους, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφοὶ, μάλλον, ἢ σώζειν τὸν γὰρ
 ἑαὐτὸν τῆς πόλεως ἀφαιρῶν τὰ καὶ ὡραίων ὑμῶν τὸ
 ξόλυρον, τὸ πᾶς πόλεως ἡδὸς ἔχοντα δεῖ φάρεσθαι. τὸ
 δὲ ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς ἐλεῖν τοὺς ἰσχυροὺς καὶ δυνα-
 μίοις, μὴ ὅτι φέρονται ὑβρίζοντες. οὐ τοὺς μὲν πολλοὺς ὡ-
 μοῖς μεταχειρίζεσθαι, κολακδύειν δὲ, τὸν αἰεὶ τὴν διῶ-
 δαμ δοκούστων, ὡς αὐτοὶ ποιεῖτε, ὡς τὸ μῆκος. διὰ πολλὰ
 μάλλον αὐτὸν ἐνότος μὴ θελήσαντες ἀκούσασθαι σου τῆς
 καταψηφίσασθαι οὗτοι, ἢ δι' ἀνδροτίωνα ἀδελφῶν,
 ὅτι τοίνυν οὐδὲ τὸν εἰσπραχθῆναι αὐτῷ ἑαὐτὸν ὑμῶν πε-
 ποίωται, καὶ τὸ αὐτὸς δὴ μάλα ὑμῶν δῆλον ποιῶ-
 σαι. εἰ δὲ πᾶσι ἐροῖτο αὐτοῖς, τί τεροι αὐτοῖς δοκοῦσι ἀδελ-
 φῶν μάλλον τὸν πόλιν, οἱ γεωργῶντες καὶ φηδόμενοι,
 δὲ παροξοφίας ἢ καὶ οἰκῆα ἀγαθὰ καὶ λει-
 τουργίας ἰτέρας, λειποτέρας τὰς εἰσφοράς. ἢ οἱ τὰ τῶν
 θελήσαντων εἰσπνεγκῆν χρέματα, καὶ τὰ ὡραίων τῶν
 συμμάχων κλέπτουσι, καὶ ὅπολλοι ἄλλοι, καὶ αὐτὸς τὸν
 δῆμον τὸν πόλιν, καὶ περὶ ὄντες ἀγαθῶν, ἢ ἴσθαι, ὡς τὸ
 σμῆναι τοὺς τὰ αὐτῶν μὴ εἰσφέρειν μάλλον ἀδικεῖν, ἢ τὰς
 τὰ κοινὰ ὑφαρνεύειν. τίνος οὖν ἐνεκα, ὡς τὸ μῆκος, καὶ
 ἀνδροτίων, ἐπὶ ὄντων πλείονων ἢ τριάκοντα, ἀφ' οὗ ὄγε
 ἔτερος ὑμῶν πολίτης, καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ πολλὰ
 μὲν στρατηγῶν ἠδὲ δικηκότων τὸν πόλιν, πολλὰ δὲ ἑπι-
 ρον, οἱ ὡραίων τε τοῖσι κέρειν. ὡν οἱ μὲν τὴν πόλιν ἐφ' οἷς
 ἠδίκουσι οἱ δὲ ὑποχρησάμενοι ὄχοντο, κατὰ γόντες ἑαυ-
 τῶν. οὐδενὸς πώποτε τούτων ἐξήτασθαι κατήρησθαι
 ὑμῶν οὐδέτερος οὐδὲ ἀγανακτήσθαι ὡραίων ἑαὐτῶν ἢ πᾶ-
 ρις ἐπαρχῆς; ἀλλ' ἐν ταῦτα ἐφάσθαι ἢ ὑμῶν κηδόμενοι,
 οὐ πολλοὺς εἰδὲ κακῶς ποιῶσαι. βελέσθαι, ὡς ἀδελφοὶ ἀ-
 δελφοὶ, τὸ τούτων αἴτιον ἐγὼ ὑμῶν εἶπω; ὅτι τούτων μὲν
 μετέχουσιν, ὡν ἀδικούσιν ὑμᾶς πνεύσας ὅσοι τῶν εἰσπρα-
 τῶν ὑψηλοῦτο δι' ἀπληστίας ἢ φόβου διχ-
 ρῶν χρηποῦται τὸν πόλιν. οὐτε γὰρ ὅσοι πολλοὺς καὶ
 κατὰ μικρὰ ἀδικούσιν ἀπερβαίνουσι, ἢ ὀλίγοι καὶ μεγα-
 λαῖς τε δημοτικῶτερον δῆμα τὰ τὸ πολλὰν ἀδικήματα
 ὄραν, ἢ τὰ ὀλίγων. ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι ἐγὼ λέγω, εἰ
 τοίνυν ὑμᾶς ταῦτα λογισάμενοι καὶ μεμνημένοι, ὡς αὐ-
 ἐκαστος ἀμαρτή, κολάζειν ὅταν λάβῃ τέ τινα, καὶ μὴ τὴν
 χρόνον, εἰ πολὺ ἐς ἀπὸ ἐκείνου, σιοπαῖν ἀλλ' εἰ ταῦτ'
 ἐποίουν. ὡς εἰ νῦν ὡραίων οἴσεται ἐφ' οἷς τότε ἠγανακτή-
 τε δόξετε ὄργιζόμενοι κατὰ γόντες. τὰ χρέματα τῶν
 πον, καὶ ἀδικούμενοι. τῶν μὲν γὰρ ὄργιζόμενοι βῆν, ὡς εἰς
 τὴν κακὸν τὸν λευπηκότα ἐργάσασθαι τῶν ἢ ἀδικημάτων
 ὅταν ποτ' ὑπ' αὐτοῖς λάβωσι τὸν ἠδὲ δικηκότα, τί τε πνεύ-
 ρῶσασθαι. οὐκοῦν δεῖ δοκεῖν νῦν μαλακῶσθαι τὰς τότε τὴν
 ὄραον ὄραον ἀμελήσασθαι, ὑμῶν αὐτοῖς χρεῖ-
 σασθαι ὡραίων τὸ δίκαιον ἀλλὰ μισεῖν, καὶ μὴ ἀντι-
 σταθῆναι, μήτε τούτων μήτ' ἐκείνων τοιαῦτα πεπολι-
 τῶμενοι. ἀλλὰ τὴν Δία ταῦτα μόνον τοιοῦτοι γηρόνα-
 σιν, ἐν οἷς πεπολιτῶσιν. ἀλλὰ δὲ βῆν ἀκαλῶς διοκῆ-
 κῶν; ἀλλὰ καὶ τὰλλα οὕτω φερεσθαι ἠδὲ σασι φερεῖν ὑ-
 μᾶς, ὡς τὸ ἠέρισα, ἐν οἷς ἀκνηόατε, ἀξίον βῆν μισεῖν
 C

unde possessiones immortales sibi comparavit, partim rerum gestarum memoriam, partim donariorum, quæ propter illas dedicata sunt, præstantiam, propylæa hæc, ædem Mineræ, naualia, porticus: non vreo los duos, aut aureos caliculos quatuor aut tres, libræ pondere singulos, quos cum tibi visum fuerit, denuo conflandos esse decernes. Nec enim decimas à ciuib. exigendo, neque ea quæ hostes eis imprecari esset factitando, aut dupla tributa extorquendo, hæc conserarunt, neque tui similibus consiliariis vtendo rempub. gesserunt: sed hostib. superadis, & iis reb. gerendis, quib. nec optari meliora possint: atq. inter ciues concordia conciliata, immortalè sui memoriâ reliquerunt. Eos verò qui ita vixerant, vt tu hæctenus studio tibi habuisti, foro prohibuerunt. Vos autè, Athenienses, in eam adducti estis & facilitatè & ignauia vt exèpla talia cū habeatis, ea tamen imitemini, sed Androtion, vobis sacrorum vasorum sit refector: Androtion, o dij immortales: & hæc vlla impietate alia minorem ducitis? Ego enim arbitrator, qui sacras ædes ingrediatur, qui mallutia & canistros attingat, qui cura diuinatū rerū præsit, eum non modò ad certū ali spatium atatis ab istiusmodi studiis fuisse purū oportere, in quibus atate iste consumpsit. Ac de his quidē per ocium. Cū verò de his quæ pro defensione Timocratis iste allaturus est, plura etiā dicēda habere præter hæc: definā. Quæ tametsi inutilē vobis hæc esse legē, & cōtra omnes leges inculcatā, & ab omni parte iniquā, negare non posse, cōpertū habeo: dicere tamē audio pecuniam illam soluisse Androtionē, Glaucetē, & Melanorū. Proinde omni iniquissimè secum actū iri, si nihilominus ipse dānetur, cū illi fecerint quicquid æquū est, pro quib. eū tulisse legē hæc criminemur. Mihi verò nullo modo cōcedēdū ei videtur hoc effugiū. Nā si fateris te pro istis tulisse legē, quos officio functos esse dicis: eo nomine te dānari apertè oportet, quòd receptæ leges, secūdū quas hi se pronūtiaturos iurarūt, omnino interdicit, ne qua lex, nisi quæ ex æquo ad oēs ciues ptineat, feratur. Sin te bonū publicū spectasse rogatiōe tua dices: noli solutionis istorum meminisse, quæ ab ista lege profus aliena est: sed legē ipsā è repub. esse, rectè que esse latā, id doceto. Nam hoc illud est, cuius gratia & tute tulisse dicas, & ego qui cōtrariū de ea sentiā, accusarim, & de quo his sententiā sit ferēda. Quāquā autē id quoq. ostēdere possem quiduis eos fecisse potius, quā as alienū, ita vt leges iubēt, dissoluisse: quia tamen vos ea de re iudicaturi nō estis, quorū attinet me vobis eo cōmemorādo nunc obturbare? Arbitror præterea fore, vt nec his sermonibus ablineat: cū ipse scripserit, ne quis Atheniensis vinciat: iniquè secum actum iri, si mali quippiam ipse ferat: & vt leges quàm lenissimæ sūt & moderatissimæ, è re tenuissimorū esse in primis. Operæ prætium fuerit igitur, vos omnes, vt ne fuco isto verborū decipiāmini, prius aliquid audiuisse. Nā si dixerit, vt ne quis Atheniēsiū vinciat: ne vos prætereat, cum mētiri. Neque enim hoc rogauit: sed illud, vt exigendæ mulctæ auctoritas vobis adimeretur: vt que suffragium, cum iureiurando, disceptatione & iudicio latum, irritum efficeret. Neque ea verba è lege seligat, quæ sunt humanissima auditu, sed totam legem ordine ostendat. & quæ cū consecutura sunt, considerari patiatur. Rem enim ita se habere, vt ego dico, non vt iste, reperietis.

Confutatio, De soluta pecunia.

De falsa humanitate legis, & sordibus atque inclementia legiflatoris.

A ἀφ' ἂν κτήματα ἀθάνατα ἀπὸ θεῶν εἴη, τὰ μὲν τῶν ἐργῶν. ἢ μνήμη· τὰ δὲ τῶν ἀαθημάτων τῶν ἐπὶ οἰκέτοις ἐαδέντων, τὸ κάλλος· ὡροπόλαια τὰυτὰ, ὃ παρὰ τῶν νεώσοιμοι, σοφί. οὐκ ἀμφοτέροισι δύο, οὐδὲ χρυσίδες τέτταρες, ἢ ζεῖς, ἀγροστα ἐμάση μνα. αἱ δὲ τὰν σοι δοκῆ πάλιν γραφικὰ καταχρονόειν. οὐ γὰρ ἐαυτοῖς δεκτικόν· οὐδὲ ἀκαταράσμεντ'· ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ ποιοῦντες, διπλάς, ὡροπόλαιες εἰσφοραῖς, ταῦτ' ἀπέδρασαν, οὐδὲ οἱ περὶ σὺν χροῦντο συμβούλοις ἐπολιτεύοντο· ἀλλὰ τοῖς ἐχθροῖς κερατοῦντες, καὶ ἀπὸ πᾶς πρὸς αὐτὸν φροσιν δόξατο, τὴν πόλιν εἰς ὁμόνοιαν ἀγαθόντες, ἀθάνατον κλέει· αὐτοῖς λεγόμενοι. τοῖς δὲ ἐπιτηδείοις οἷα σὺ βεβίωται, πῆς ἀγοραῖς ἐργοντες. ὑμεῖς δὲ εἰς σποῦτον, εἰ ἀθροῖς ἀθλοῦσιν, ὡροπόλαια, καὶ ἀφροσύνη, καὶ ἀφροσύνη, ὡς τ' οὐδὲ ποῦντ' ἐργοντες ὡροπόλαια, ταῦτα μὲν εἰδὲ ἀλλ' ἀφροσύνη ὑμῖν πομπῆων ἐπισημασίαι ἀφροσύνη, ὡ γῆ, καὶ σοφί. καὶ τὰς ἀσέβημα ἐλαττον τιν' ἢ γῆ; ἐγὼ μὲν γὰρ ἠγούμαι δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα, καὶ χερσίων, καὶ κερσίων ἀφροσύνη, καὶ πῆς φροσιν τοῖς θεοῖς ἐπισημασίαις ὡροπόλαια ἐσόμενον, οὐκ ὡροπόλαια τὰυτὸν ἠγούμαι ἀφροσύνη ἀγροσύνη ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἠγούμαι ποιοῦντων ἐπιτηδείοις οἷα πύτω βεβίωται, καὶ ὡροπόλαια τούτων, καὶ χροῦν. ἀφροσύνη μοχλοῦται σπυρεῖ, πολλὰ λέγειν ἔχον ἐπὶ φροσιν τούτοις, πᾶσαι, οἷα δὲ ὅτι ὡς μὲν οὐκ ἀφροσύνη ὑμῖν ὅνομα, καὶ ὡροπόλαια πᾶσαι, τοῖς νόμοις εἰσένειν μακροῖς καὶ ὡροπόλαια ἀφροσύνη ἔχον, οὐκ ἔξει λέγειν ἀκούω δὲ αὐτὸν λέγειν, ὡς ἐκτέπειν τὰ χροῦντα ἀφροσύνη, καὶ γλαυκῆτη, καὶ μελανώπων, καὶ ὅτι δεῖν ὅτι εἰ πάδοι πᾶσαι ἀφροσύνη, εἰ πεποικηκότων ἐκείνων τὰ δίχημα, ὡροπόλαια ὡς αὐτὸς ἀφροσύνη ἔχει θεῖναι τὸν νόμον, καὶ δὲ ἠγούμαι αὐτὸς ἀφροσύνη. ἐγὼ δὲ τὸν λόγον ἠγούμαι τούτων, οὐδὲ κατ' ἐν λέγειν ἐκείνων τούτων. εἰ δὲ γὰρ ὡροπόλαια τούτων, οὐκ ὡροπόλαια φροσιν πεποικηκότων, θεῖναι τὸν νόμον ὡροπόλαια κατ' ἐκείνους πεποικηκότων ἀφροσύνη φανερὸς, ὅτι μὴ πύδεται νόμον. εἰ μὴ πᾶ αὐτὸν ὅτι πᾶσι τοῖς πολιταῖς ἀφροσύνη οἱ κέραιοι νόμοι λέγουσι, κατ' οἱ οὐτοὶ διήσθη ὡροπόλαια ἐκείνους τὰ πᾶσι συμφέροντα ἐνεκα ταῦτα νομοθετήσαι φροσιν· μὴ λέγει τὴν ἐκπῆσιν τῶν τούτων (οὐδὲν γὰρ κωνοῖ τὰ νόμον τῶν δὲ) ἀλλ' ὡς ἐπιτηδείοις ἐστὶ καὶ καλὸς ἔχον ὁ νόμος, τῆτο δίδασκε. τῆτο γὰρ εἰδὲ ὑπὲρ οὐ σὺ μὲν εἰσενεγκεῖν φροσιν ἔγω δὲ γέγραμμαι, τᾶν πᾶ φροσιν κέραιοι δὲ φροσιν τούτων. καὶ πᾶ καὶ τῆτο οὐκ ἀφροσύνη ἀφροσύνη, πᾶσαι μᾶλλον ἢ τῶ τοῖς νόμοις πεποικηκότων τῶν ἐκπῆσιν ἐκείνους τῶν τῶ χροῦντα. ἀλλὰ μὴ φροσιν τούτων ὡροπόλαια οἰσόντων τῶν φροσιν, πᾶ δὲ ταῦτα λέγοντα ἐνοχλεῖν με νυν; οἷα πᾶ τῶν αὐτῶν, οὐδὲ ἐκείνων ἀφροσύνη τῶν λόγων, ὡς δεῖν ἀφροσύνη, εἰ γραφικὰς, ὡροπόλαια ἀφροσύνη μᾶλλον δεδῆσεται, αὐτὸς φροσιν τῶν κακόν. καὶ ὅτι τοῖς νόμοις ὡς φροσιν τῶν καὶ μεξιώτατοις εἰδὲ ὡροπόλαια ἀφροσύνη μᾶλλον ἐστὶ. φροσιν δὲ τοῖς ποιοῦντες λόγων βέλπον φροσιν κέραιοι μᾶλλον πᾶσαι ὑμᾶς, ἢ ἠγούμαι ὡροπόλαια. ὅταν μὲν γὰρ λέγει, ὡροπόλαια μᾶλλον δεδῆσεται. ὅταν μὲν γὰρ λέγει, ὡροπόλαια μᾶλλον δεδῆσεται. οὐ γὰρ τῆτο ἐδῆσεται ἀλλ' ὡροπόλαια ἀφροσύνη τῶν φροσιν μᾶλλον φροσιν καὶ τῶν ὡροπόλαια καὶ κέραιοις φροσιν ἐκείνων κέραιοι, ἀφροσύνη κατ' ἐκείνους μὴ δὲ τῶν ἐξῆς, καὶ τὰ συμβαίνοντ' ὡροπόλαια σκοπεῖν ἐάτω. δὲ φροσιν γὰρ ταῦτα ὅτι, ἀφροσύνη λέγει, καὶ οὐκ ἀφροσύνη εἰδὲ.

Handwritten marginal notes in Greek script, partially visible on the right edge of the page.

ει δ' η τις ειποι παρηγορον, ως ο του τοις αφειεις δεσιν ου το-
 σι ουδε λογου τυχων, ουθ' αν' απαθεις θανατω ζη-
 μιωθειν. νυν τοι νω, ανδρες αθλιωτοι, εχετε τα τον, ος
 ουχ' ελαθε παποινηκε τε το' αλλα φρακισιας και οδρα-
 κρουσαμυρος υμας, νομον τεθηκε φανερος, ος ουκ απο-
 γνυσι μνον το δεσμωνηειον, αλλα καθαιρει. πορωπε-
 ειλειψε η και τα δικαστεια. τις γ' η τοι των, η εκεινων
 ζεια, οταν ος τεπημιτα δεσμη, λδων ησκαν το λριπον
 πικισπη τω, κινδεν υμιν η πλειον. δει τοι νω υμας κα-
 κεινο σκοπειν, οπ πολλοι τ' η ελλωων πολλοις εισιν
 εψιφισιμοι τοις νομοις χρησται τοις υμετεροις: εφ' ο
 φηλοπυειδα υμεις εικοτος. ο γ' ειπειν τ' η φασιν εν
 υμιν: ανησες ειναι μοι δοκαει. οπ τοις νομοις απαντες υπφ-
 ληφασιν εν υμιν, οσοι σωφρονεις, εβοποις της πολειως
 η) και τοις λυκαμομοροις η) δεσπεροντας αυ τοις κο-
 λαζην. τ' ως ει καταρραθυμησει: τ' φιλοπυμιας τε ταυ-
 της δεσπερηθησεαδε, και η) τ' πολειως δεξω ου χρησλω
 ποιησει. η) μω εισολωνα η) δρακοντα δικαστως επι-
 νειπ' ουκ αν εχοιτες ειπειν ουδε τερου κοινον δεργετη-
 μα ουθεν πλω οπ συμφεροντας εθησαν και καλας ε-
 ρητις νομοις: δικημον δηπου ε τοις υπεναντις πιθεισιν
 εκεινοι, ορρηλωσ εχοντας, η) κοιλαζοντας φανερα. οιδε η
 πικραειτω, υπ τον νομον εισενλωχε τε τον, ουκ ηλιστα
 ιαφ αυτε. πολλα γ' ηγετο πολιδ' εαδ παρ υμιν αξια
 δεσμη. βλομαυ τοι νω υμιν κακεινο δικημοσαδ' ο φα-
 σιν ποτ' ειπειν σολωνα καταχρωστωτα νομον πνος ουκ
 επιδ' ον δεστος. λεγεται γ' τοις δικαστ' αυ τον ειπ' η-
 δη ταυλα καταχρωσεν, οπ νομοις εστιν απασα, ως ε-
 πως ειπειν, τ' πολεισιν, εαν τις το νομισμα δεσπειρη,
 θανατον την ζημιαν η). επερωθησας η) ει δικμος αυ τοις
 και καλας εχον ο νομοι φαιετα; επειδη φησαι παν-
 τας τοις δικαστ' ειπειν, οπ αυ τοις ηγετα, αργυρειον
 μω, νομισμα η) τ' η ιδιω σωαλλα ματων ενα, τοις
 ιδιωτας ορρηλωων τοις η) νομοις ηγετα της πλειως
 νομισμα η). δει δη τοις δικαστ' πολλοι μαλλον, ει τις,
 ο της πολειως δεσ νομισμα, τε το δεσπειρει, η) οδραση-
 μον εισφειρει μωσιν ε κοιλαζειν η) ει τις εκεινο, η) τ' η ιδιω-
 τ' η) εσ. πορωπειν η) τεκμηρειον τε ε) μωζοι η) το αδι-
 κημα, το τοις νομοις δεσπειρειν η) το αργυρειον οπ αρ-
 γυριω αυ, πολλα η) πολειων ε φανερα πορω χαλεπο
 η) μωλυδον κεκαμωω χρωμωα σωζοντα, και ουδε
 ο πουω οδρα τε το παχεσιν, ομοιω η) νομοις πορωεις
 χρωμωοι, και δεσπειρεαδ' τοις οντας εαυτες, ουδενες
 πορωτ' εσωθησαν. ταυτη μω τοι τη καταχρωρια, η) πι-
 μοκαπης ενοχος καθεσικεινωι και δικημοσ αυ οφ' υ-
 μω τε πορωσκοντος τυχοι τιμηματος, χρω μω εν απα-
 σι ορρηλωσ εχην, οσοι πιδεασι νομοσ αιρεεις η) πορωεις
 μεγα η) τ' τοις, οι τοις τοις τ' η) νομων δεσπειρει ε-
 σι, διων εσιν η) μικρον, η) μεγαλω η) τ' πολιν. εισι δι ου-
 πιπιτες: οι τε της ακουοντας τιμωρευμωροι, η) οσοι τοις
 επιμωσ τιμας διδωσιν. ει γ' απαντες πορωθυμηθειν
 ποιν αραδονη το κοινον, τασ τιμας και τασ δωρεαδ' τασ
 ιαφ τουτων ζηλωστωιτες. ε παντες δωρεαδ' η) χακουρ-
 ζην, η) κακον τε πορω τ' η) τασ ελθωα και τασ ζημιας τασ
 επι τουτοις κειμωιασ πορωθειτες: εαδ' ο, π κωλυει την πολιν μεγαλω η) ου εηρεισ οσασ ουδε μια αλλη πολισ
 ελλωωσ κειμητιασ η) οπλιτιασ η) ιπωεασ; ε πορωδ' εσ ου τοποι, ου λιμωρα; ταυτα η) παντα η) και σωεχεις
 οι τομοι. Κατα γ' τουτοις ουσ της πολιτειασ, εσ ταυτα χρησιμα τα κοινω ει η) τουαντιον χρωιτ' ο τοις χρησιοις
 μω, ουδε ο πουω πλειον. τοις δι ακουσισιν, αδεα οστω πορωεισ γεγραφε. ποση ταεα η) χρωιτ' αν εικοτος;

A Sin quis progressus diceret, istum esse qui eos dimi-
 sisset: ita enim abreptus in dicta causa haud dubie occi-
 deretur. Nunc, Athenienses, habetis istum, qui hoc
 non clanculum fecit: sed per fucum vobis & impo-
 sturas, legē apertē obtulit. quæ nō modō aperit, sed
 etiam euertit carcerē, & iudicia etiam est complexa.
 Quis enim vel horū, vel vllius erit vsus, si damnati
 vinculis, soluentur: & si quē deinceps dāaueritis, ni-
 hil ea re proficietis? Illud igitur vobis etiam est cōsi-
 derandum, multos Græcorū sæpe decreuisse, vestris
 vtēdum esse legibus: id quod vobis laudi haud iniuria
 ducitis. Nā verum illud mihi videtur, quod quendam
 apud vos dixisse ferunt: omnes cordatos in ea esse sē-
 tentia, vt leges nihil aliud esse putent, quā mores
 ciuitatis. Danda igitur est opera, vt eæ quā optimæ
 esse videantur: & pœnas dent quicūq. illas labefactāt,
 & peruertunt. Quod si negligetis: tū laus hæc vestra
 minuetur: tū verbi existimatio nō bona cōsilijabitur.
 Cum verō Solonem & Draconē iurē laudetis: quāquā
 neutrius publicum aliquod beneficiū aliud extet, nisi
 qd conducibiles & præclaras leges tulerunt: æquū pro-
 fectō est, vos iis qui leges ferunt illorum legibus con-
 trarias, irasci, & pœnas irrogare. Scio autem, Timo-
 cratem legem istam tulisse, non minimā partē suapte
 causa. Multa enim in gerenda republica se carcere
 digna admittere, ipse censuit. Illud etiam vobis reci-
 tabo, quod Solonē aliquando dixisse ferunt apud iu-
 dices, in se accusando qui legē perniciosam irogarēt,
 in hac sententiam. Receptū esse in vniuersum apud
 ciuitates, qui monetam adulterarēt, in morte mulcte-
 tur. Deinde irrogasse iudices, nū eis ea lex iusta &
 laudabilis videretur? qui cū videri sibi respondissent:
 subiecisse: putare sese, argenti monetam priuatorum
 contractuum causa repertā inter ciues: leges autē mo-
 netam esse reipub. Iudices igitur oportere, multō ma-
 gis si quis eam quæ ciuitatis moneta sit corrumpat,
 odisse & punire, quā si quis eam quæ sit hominum
 priuatorum. Atq. vt intelligerent, haud dubiē maius
 esse delictum corrūpere leges, quā adulterare mo-
 netam: addidisse: multas ciuitates quæ haud diffimul-
 lanter argento, quod sit ære & plumbō cōtēperatum,
 vtantur, tamē esse incolumes, nec vllum ex ea re ca-
 pere detrimētū: at si qui perinde legibus adulterinis
 vli, receptas corrūpi suerint, eorum nullos vnquā nō
 internecone perisise. Huic igitur crimini etiā Timo-
 crates nūc est obnoxius: & eam iure à vobis estimatio
 nē nūc auferet, quā cōmeruit. Ac verō irascēdum est
 omnibus, qui leges turpes & improbas ferūt: tū verō
 his imprimis, qui eas leges corrūpant, à quibus vel
 magnitudo vrbis, vel humilitas pendet. Hæc verō quæ
 sunt? Iū quæ iniurios puniunt, tū quæ bonis & iustis
 honore habēt. Nam si omnes de republica bene me-
 reri studeant honorib. & premiis, quæ propterea dan-
 tur, incitanti: & omnes maleficiis ac iniuriis abstineāt,
 detrimēta & supplicia scelerib. cōstituta metuentes:
 quid prohibebit rempub. nostram esse amplissimam
 & florētissimam? Nōne tot triremes, quot nulla alia
 Græca ciuitas possidet? nō legiones? nō equites? non re-
 ditus? nō loca, nō portus? Hęc verō omnia quæ res tue
 tur & cōtinet? L E G E S. Nam cū ciuitas legū præ-
 sidiis administratur: hæc vtilia sūt reipub. Sin contra-
 fiat in reipub. si bonis viris nulla virtutis præmia spe-
 rare liceat, si facinorosorū tāta sit impunitas, quantam
 eis lege sua Timocrates proposuit: quanta quæso vos
 perturbatio secutura est? Satis enim scitis harum

Incitatio
 ad summa
 das per-
 nas.

